

**Съвети към новоповярвалите
християни**

Радослав Василев

www.hristiani.net

Съвети към новоповярвалите християни

Радослав Василев, 2018

hristiani.net

Второ издание на български език – август 2018 г.

Всички цитирани стихове са от Ревизираното издание на Библията на български език.

Отделни пасаж, глави или книгата в нейната цялост, могат да бъдат възпроизвеждани и разпространявани по всякакъв начин, без нуждата от предварително разрешение на издателя, при условие, че съдържанието не се променя по никакъв начин.

За контакти:

Web: www.hristiani.net

Email: info@hristiani.net

Съдържание

Предговор.....	5
Глава 1 – Маратон, а не спринт.....	7
Глава 2 – За духовния перфекционизъм.....	9
Глава 3 – Живот или знание?	11
Глава 4 – Кръщението в Святия Дух.....	14
Глава 5 – Чети Библията	23
Глава 6 – Моли се.....	26
Глава 7 – Хвали Бога.....	32
Глава 8 – Общувай с вярващи	35
Глава 9 – Благовествай	39
Глава 10 – Бъди служител.....	44
Глава 11 – Бъди свят	49
Глава 12 – За любовта към Бога.....	54
Глава 13 – Ще ме приеме ли Бог обратно?.....	58
Глава 14 – Как да не отпаднем от вярата?	64
Глава 15 – За страданието	68
Глава 16 – Имай дълготърпение.....	82
Глава 17 – Бъди смирен.....	85
Глава 18 – Винаги прощавай	89
Глава 19 – Отхвърли огорчението.....	92
Глава 20 – Страхът от хората	94

Глава 21 – Бъди искрен с Бог и със себе си.....	98
Глава 22 – Не роптай	101
Глава 23 – Вина и осъждане след грях	103
Глава 24 – Не обсъждай и не съди хората	107
Глава 25 – Изпитвай пророчествата.....	111
Глава 26 – Не ставай роб на хората	115
Глава 27 – Не се сравнявай с другите	119
Глава 28 – Не търси признание от хората	123
Глава 29 – “Евангелието” на просперитета.....	126

Предговор

Част от Божията воля за моя живот и служение в последните няколко години е да ме използва в насърчението и угрижването на новоповярвали души. От разговорите ми с тях забелязвам повтарящи се общи проблеми, погрешни вярвания и очаквания, които много от тях споделят. И въпреки че всеки отделен вярващ идва при Христос със своето индивидуално минало, пороци и грехове, много от нуждите се повтарят. Това ме кара да мисля, че настоящият сборник от съвети би бил полезен на много проходящи във вярата християни, а дори и на по-зрели от тях.

Целта, която съм си поставил тук, е темите да бъдат максимално лаконични и практични. Това не е учебник по теология, сборник от проповеди или коментар на Библията, а по-скоро съвкупност от практически съвети, които давам на новоповярвалите, на които служа като духовен съветник лично. По този начин се надявам и други вярващи, с които не се познавам персонално, да могат да извлекат полза от тях.

Разбира се, никаква книга от този род не може да замести личното общуване на новоповярвалия християнин със своя личен духовен наставник. Уверен съм, че Бог е желаещ и готов да даде такъв на всеки един вярващ, който иска от Него (Матей 7:7-8).

Моята молитва към Бога е да използва настоящата книга като средство за изграждането на неукрепналите във вярата и да ги предпази от лукавия, неговите планове и лъжи, в най-крехкия и критичен период след тяхното повярване.

“И по тази причина, когато не можеш вече да търпя, пратих да узная за вярата ви, да не би да ви е изкусил изкушителят и трудът ни да бъде напразно.” 1 Солунци 3:5

Радослав Василев
София, 2018

Глава 1 – Маратон, а не спринт

Много ненужни страдания и разочарования биха били избегнати, ако вярващите осъзнаят, че най-важното в християнския живот е той да бъде завършен добре. Мнозина тръгват правилно, но рано или късно се препъват и отпадат от надпреварата. Подобно на плитката почва от притчата за сеяча (Матей 13:1-23), тези вярващи не завършват своя земен живот във вярата и така загубват душите си. Затова много по-добре е едно бавно начало, отколкото огнен старт, завършил в духовен провал и осъждане. Думите на Господ Исус към църквата в Ефес бяха:

“И така, спомни си откъде си паднал и се покай, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш.”
Откровение 2:5

Виждаме, че църквата в Ефес бе тръгнала добре, но сега нейните добри дела бяха останали в миналото ѝ. Ситуацията на Тиатирската църква беше точно обратната:

“Зная твоите дела и любовта, вярата, служението и търпението ти, и че последните ти дела са повече от първите.” Откровение 2:19

Нека да бъдем като Тиатирската църква, принасяйки все повече плод на нашия Бог и Спасител, без да се връщаме назад в нашето духовно състояние!

Затова е добре да помним, че християнският път може да бъде сравнен с маратон, при който пресичането на финалната линия е по-важно от времето, което ни е отнело. Тези, които го приемат за спринт, винаги бързат, искайки да получат

Божиите благословения възможно най-бързо, да бъдат използвани за Божието дело веднага и пр. Това, което те не осъзнават е, че Бог не бърза.

Той работи търпеливо и постепенно в живота ни, понеже нашето плътско естество се противи на Неговата воля (Галатяни 5:17) и понеже духовните промени в нас често са болезнени. Подобно на израстването на едно дете, нашето духовно и умствено осветление изисква време. Затова нека да се въоръжим с търпение, като Му се доверим, че Той ще завърши това, което е започнал в нас:

“...като съм уверен именно в това, че Онзи, Който е започнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исус Христос.” Филипяни 1:6

Глава 2 – За духовния перфекционизъм

На нас често ни се иска всичко в живота ни да върви гладко. Така е и когато станем християни – веднага приемаме, че всичко в живота ни ще се оправи и че ние никога няма да охладнеем или да се върнем в някой стар грях. А когато не стане така, ние се разколебаваме, слушайки нашепванията на врага, който ни казва: “Това ли е християнството? ” или “Какъв християнин си ти?”.

Пътят на християнина не е един непрестанен възход към съвършенство! Трябва да очакваме, колкото и да не желаем, временни провали, падания и охлузвания, макар и твърдо да сме решили да вървим напред. Колкото по-добре осъзнаем и приемем тази истина, толкова по-твърди ще бъдем в нашия духовен живот.

Перфекционизмът във вярата определено застрашава душата на вярващия, която го притежава, и в крайна сметка бива отречен от самата духовна и житейска действителност, носеща различни изпитания, провали и охладняване. Затова, спри да очакваш съвършен духовен живот, безпогрешност и непрекъснато приповдигнати емоции! Това, което определя истинския вярващ, не е липсата на падения, а това дали след тях той отново се връща при Бог:

“Защото праведният, ако седем пъти пада, пак става, докато нечестивите се препъват в злото.” Притчи 24:16

“Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас. Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.” 1 Йоан 1:8-9

Едно сравнение, с което можем да си послужим тук, е бракът. Едва ли има човек, който очаква, че никога няма да се кара с брачния си партньор. Така и в християнския ни живот – трябва да бъдем реалисти, недопускайки временните ни падения да ни откажат от дългия път, по който сме поели.

Глава 3 – Живот или знание?

Още в началото на сътворението, виждаме две особени дървета, насадени от Бог в Едемската градина – дървото на познаване на доброто и злото и дървото на живота:

“Господ Бог направи да прораства от земята всяко дърво, което е красиво наглед и добро за храна, както и дървото на живота сред градината и дървото на познаване на доброто и злото.” Битие 2:9

Много християни не си дават сметка, че Бог не беше забранил на Адам и Ева да ядат от дървото на живота – забраната беше само за дървото на познаване на доброто и злото:

“Господ Бог заповяда на човека: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но да не ядеш от дървото за познаване на доброто и злото, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.” Битие 2:16-17

Колко по-различна съдба би имал нашият свят, ако Адам и Ева бяха яли от дървото на живота, вместо от дървото на познаването на доброто и злото! Тези две дървета са притча с духовно значение, отнасяща се до всички нас. Когато дойдем при Христос и бъдем спасени чрез вяра, ние трябва да решим какво ще търсим в християнския ни живот – знание или живот?

Срещал съм вярващи, които решават да се посветят в трупането на знания относно Библията, църковната история, доктрини, теология и т.н. В това няма нищо лошо, освен ако е единственото, което те извличат от своя християнски живот. Възможно е човек да знае наизуст цели книги от Библията, без

да бъде покорен на учението, съдържащо се в тях. Това е голямата опасност, която лежи пред много вярващи, които имат естествена наклонност към учението и са надарени с по-висок интелект. Някак си, те решават, че повече знание е равносилно на по-голяма духовност. Истината е много по-различна!

Защо четеш Библията? За да знаеш кой пасаж къде се намира, или за да знаеш как да живееш в този свят? Това са двете дървета, от които можеш да “ядеш” като християнин. Плодовете от тях са коренно различни.

Така например, вярващ, който се интересува предимно от ”дървото на познанието”, може да знае, че Матей 11:29 говори за смирението: *“Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си.”*, докато той самият да бъде много горд като личност.

Друг вярващ може да не знае къде точно се намира същият стих, но прочитайки го, да извика към Бога за помощ и да се научи от Исус на смирение. Първият трупа знание, докато вторият трупа христоводие. Следвай примера на втория и не се задоволявай с интелектуално знание, което не произвежда промяна в живота ти!

Без знание ние не можем да бъдем спасени, нито да растем в святост, но е възможно да се задоволим само със знание, без да растем в освещение. Това беше един от проблемите на фарисеите по времето на Исус на тази земя:

“Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мен, и въпреки това не искате да дойдете при Мене, за да имате живот.” Йоан 5:39-40

Четейки Словото и придобивайки интелектуално знание, ние трябва да поискаме да отидем при Христос. Само така ще придобием живот за душите си (Йоан 14:6).

Критерият, дали растем в духовно знание, е не дали знаем историята на християнския свят, житиетата на великите християнски мислители и служители, а дали растем в познаването на Христос, в подобие то си на Него, в страх от Бога и в свобода от греховете, които някога са ни владели:

“И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.” Йоан 8:32

Ако не сме свободни от греховете си, то явно е, че все още не сме познали, както трябва да познаем!

Глава 4 – Кръщението в Святия Дух

“Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.” Деяния 1:8

Силата, необходима за християнския живот, не се крие в нас самите – тя се дава от Бога. Сами по себе си, ние нищо не можем да направим (Йоан 15:5). Това, което Господ Исус обеща на своите апостоли, е Святия Божий Дух, Когото учениците щяха да получат в Неговото име:

“Защото Йоан кръщаваше с вода, а вие ще бъдете кръстени със Святия Дух не след много дни.” Деяния 1:5

Когато човек повярва в началото, той или тя получават Святия Дух. Библията ни казва, че никой не може да нарече Исус Господ, освен чрез Духа (1 Коринтяни 12:3). Но Божията воля е вярващите да получат едно последващо преживяване на изпълване със Святия Дух, при което Бог влиза чрез Духа си и изпълва цялото сърце на вярващия. Наречено още “кръщение в Святия Дух” или “духовно кръщение”, това изпълване носи сила на вярващия да *бъде* свидетел за Исуса. Забележете, не просто да свидетелства, но да *бъде* свидетел. Има разлика между това просто да говорим на хората за това, което Бог е направил за нас, и това да показваме с цялостния си живот, че познаваме Спасителя. Точно това, последното, означава да *бъдем* свидетели.

Какъв е белегът, че човек е получил това духовно кръщение? Всички примери за това в Библията са в книгата

“Деяния на Апостолите”. Нека разгледаме повечето от случаите на кръщение в Святия Дух, дадени ни там:

- Апостолите в деня на Петдесетница.
“И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. И им се явиха езици като огнени, които се разделяха, и застана по един над всеки от тях. И те всички се изпълниха със Святия Дух и почнаха да говорят на други езици, според както Духът им даваше способност да говорят.” Деяния 2:2-4
Видим белег тук е говоренето на чужди езици.
- Повторно изпълване на апостолите в Деяния 4-тата глава.
“И като се помолиха, потресе се мястото, където бяха събрани, и всички се изпълниха със Святия Дух и с дързост говореха Божието слово.” Деяния 4:31
Видим белег тук – дързостно говореха Божието Слово.
- Святият Дух слиза върху дома на Корнилий.
“Докато Петър още говореше тези думи, Святият Дух слезе на всички, които слушаха словото. И обрязаните вярващи, които бяха дошли с Петър, се смаяха, че дарът на Святия Дух се изля и на езичниците, защото ги чуваха да говорят чужди езици и да величаят Бога.” Деяния 10:44-46
Видим белег тук: говореха чужди езици и величаеха на тях Бога.
- Кръщението в Ефес.
“И когато Павел положи ръце на тях, Святият Дух слезе на тях; и говореха други езици и пророкуваха.” Деяния 19:6
Видим белег тук: говореха чужди езици и пророкуваха.

От посочените примери виждаме, че в повечето случаи вярващите проговорваха на непознат език или пророкуваха в момента, в който бяха изпълнени със Святия Дух. Важно е да видим това, защото в днешно време много християни се заблуждават, че са получили това кръщение, докато това не е така. Сатана е хитър и знае важноста на духовното кръщение за новоповярвалия. **Успявайки да убеди голяма част от християните, че те автоматично получават кръщението в Духа в момента на повярването им, той реално успява да ги спре да искат от Бог да ги кръсти с Духа Си.** Но виждаме, че примерите от Божието Слово ясно показват, че кръщението бе съпроводено с белега говорене на непознати езици или пророкуване. Самият наш Господ казва в Евангелието:

“И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на онези, които искат от Него!” Лука 11:13

“Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори.” Матей 7:7-8

Виждаме, че Отец ще ни изпълни с Духа си, ако искаме от Него!

Тук искам да дам моето лично свидетелство за това как Бог ме кръсти в Духа си. След дълги години на отпадане от вярата, Бог ме възвърна към Себе си, след около три години и половина възвръщане към Него. Дойде денят, в който Той ми показа, по чуден и много личен начин, че всичките ми грехове са изличени, че аз съм опростен и възвърнат към Него. Малко след това, аз започнах да копнея за кръщението в Святия Дух, понеже осъзнах липсата на сила в моя духовен живот. Страхувах се да не се върна в старите си грехове, няхах

смелост да споделям, че съм християнин и молитвеният ми живот беше много слаб, да не кажа почти анемичен. По онова време, за мен молитвата беше 15-минутно занимание.

Взех решение, че ще търся Бог за кръщение в Духа Му. Спомням си, че взех 6-часов пост в работен ден, а през другите дни се молах за това непрестанно. Под непрестанно имам предвид, че във всяка моя молитва исках това кръщение от Бога. И седмица по-късно Той ме кръсти с Духа си. Бях в молитва, когато усетих как някаква огнена топка мина покрай главата ми (не я видях, просто ми се откри в духа), и влезе в тялото ми, в областта на сърцето. Беше късно нощем, след 1 сутринта, но този течен огън се изля в гърдите ми и аз трябваше да си разкопча горната дреха, макар стаята, в която бях, да беше доста студена. Това бе всичко, което усетих в този момент.

На другата сутрин, събуждайки се, аз чух устата ми да изговаря една дума на чужд език, поради което си казах: “Радо, толкова много искаш това кръщение, че явно почваш да си въобразяваш, че говориш...”. Отидох на работа – тогава отивах 1 час преди работното време, за да избегна трафика по улиците и да чета Библията в офиса ми. Но онази сутрин не ми се четеше, затова и започнах да се моля. Както се молах на български, речта ми изведнъж се промени на чужд език с азиатско звучене. В същото време една огромна радост ме обля целия и аз говорех на чужд език, без да спирам, сигурно за около 10 минути. Спомням си, че си мислех: “Сега ако спра, не знам дали ще мога пак да проговоря...”. В крайна сметка спрях и открих, че само като поискам пак да говоря, речта отново започваше. Бог ми беше дал дарбата да говоря на непознати езици. Беше ме кръстил в Духа Си.

Никога няма да забравя първата неделна служба след кръщението ми в Святия Дух. Нищо не беше същото – нито

молитвата ми, да не говорим за хвалението. Бях на небесата. Хората идваха и ме питаха какво се е случило с мен.

Минаха доста години оттогава. Мога да кажа, че дарбата на говорене на езици е дар, който практикувам съвсем естествено и редовно от момента, в който Бог изля Духа си в мен. Бог понякога ми добавяше нови езици, понякога заменяше един с друг. Чувал съм в молитва как духът ми се моли за хора, които познавам (чувах имената им), но за които не съм мислил в този момент. Но още по-важно от всичко това – след кръщението в Духа, аз започнах да чувствам Божието присъствие, Неговото физическо докосване и да бъда воден от Святия Дух. Благодаря на Бог за чудната Му промисъл – да имаме Духа Му в себе си и за дарбата на говорене на езици, която наистина ни изгражда духовно (1 Коринтяни 14:4). Не мога да изброя всички случаи в християнския ми живот, когато самият аз не съм можел да се моля, и когато чрез молитвата на езици, духът ми се е съживявал, връщайки ме отново близо при Бог!

Ще завърша с някои истини, които могат да помогнат в търсенето на кръщението в Святия Дух:

- Не се опитвай да го заслужиш.

Грешката на някои християни е, че мислят, че чрез свои действия могат да заслужат духовното кръщение. И понеже дълбоко в себе си чувстват, че не са достойни, те никога не го получават, поради липса на вяра.

“Само това желая да науча от вас: Чрез дела, изисквани от закона, ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание?” Галатяни 3:2

Както виждаме, вярващите в Галатия бяха получили Святия Дух чрез вяра, а не чрез своята собствена праведност. Ако мислим, че трябва да бъдем свършени,

за да бъдем кръстени, ние никога няма да го получим. Всъщност, истината е точно противоположната – на нас ни е необходим Духа, за да бъдем святи!

- Отвори цялото си сърце и живот за Бога.

Мисли за сърцето си по следния начин: като къща, в която имаш голям брой стаи, всяка от които отговаря на дадена област от живота ти. Една е стаята за това какво четеш, друга – какви филми гледаш, трета – как прекарваш времето си, четвърта – отношението ти към парите, друга пък – дали си честен в бизнеса или в работата си. Когато повярваш, ти каниш Исус да влезе в къщата ти и Той идва в нея, чрез Духа Си, но това не означава, че ти си го пуснал във всички стаи. Ти си вече християнин, Христос е твой гостенин, но е възможно да не Го пускаш в някои от стаите. Може би още сваляш нелегално филми, които струват хиляди левове, и се заблуждаваш че не си крадец? Или продължаваш да клюкариш по чужд адрес?

Ако искаш да бъдеш изпълнен със Святия Дух, трябва да пуснеш Христос във всички стаи на твоето сърце. В момента, в който решиш искрено и от сърце да направиш това, Той ще дойде и ще те изпълни с Духа Си. Отново трябва да подчертая, че тук важното е *желанието* ни да Го допуснем навсякъде, а не опитите ни да бъдем святи без Него.

- Имай правилните мотиви.

Мускулите на тялото ни лесно се адаптират, към която и да е физическа дейност, така че много скоро те започват да изразходват възможно най-малко енергия. Така и ние самите, като че ли сме склонни бързо да сведем истинския християнски живот към един списък от неща, които трябва

да имаме, за да се впишем в християнството. Много вярващи, веднъж инструктирани за водното и духовното кръщение, решават, че трябва да ги вземат, да ги имат. И така, техният мотив става: “Трябва да го имам, както другите около мен”. Това е голяма пречка за получаването на кръщението в Святия Дух!

Затова не искай кръщението, за да го отметнеш от твоя списък с неща, а го искай заради правилните причини:

- Да придобиеш сила да живееш християнския живот.
 - Да имаш водителството на Святия Дух.
 - Да получиш дарбите на Святия Дух, с които ще можеш да служиш на Бога и на хората.
 - За да можеш да се молиш под водителството на Святия Дух.
 - Да имаш сила да свидетелстваш за Христос.
 - Да започнеш да виждаш плодовете на Духа в живота си (Галатяни 5:22-23).
-
- Вярвай, че Бог иска да те кръсти в Духа Си.

Много вярващи, в своите молитви, се опитват да убедят Бог да им даде това, което Самият Той е определил, че трябва да получат. Когато имаме Божие обещание, записано в Библията, не е нужно да правим това! **Затова просто вярвай, че Бог много повече желае да излее Духа Си върху теб, отколкото ти самият искаш да го получиш.** Това е така, понеже Бог много по-добре от нас знае колко важно е това кръщение за цялостния ни християнски живот.

- Копней.

Бог е сърцевед и вижда сърцата ни най-добре. Ако копнееш, Той ще задоволи жаждата ти:

“А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана, издигна глас и каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както казва Писанието. А това каза за Духа, Когото вярващите в Него щяха да приемат; защото Святият Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил.” Йоан 7:37-39

Бих казал, че липсата на копнеж е главната причина много вярващи да не получават духовното кръщение с години.

- Не очаквай преживяването на някой друг.

Някои хора, слушайки свидетелствата на други вярващи, очакват до получат кръщението по същия начин, съпроводено със сходно на другите преживяване.

Насърчавам те да помниш, че Бог може да ти даде Духа Си в много по-различна ситуация. Не се фиксирай върху начина на получаване, а копней за Самия Дух, Който е третото лице на Святата Троица. Искай Него и Неговата пълнота в сърцето си и остави Бог да определи обстоятелствата, при които ще го получиш.

Във всички случаи, искай дарбата да говориш на нови езици като белега, чрез който Бог да ти покаже, че е излял Духа Си в теб.

Много християни не са балансирани по отношение на духовните дарби и плодовете на Святия Дух. И дарбите, и плодовете се получават чрез Божия Дух, но като че ли мнозина вярващи се концентрират в едните, докато пренебрегват другите.

Бог ни дава дарбите на Духа Си, обикновено при самото духовно кръщение, или във времето след него, като те са предназначени за служението ни. С други думи, Той ни екипира с дарбите, които ще са ни необходими за духовното служение, което е определил за нас.

Плодовете на Духа, от своя страна, са качества, които Святия Дух изработва в нас с времето, в зависимост от степента, в която ние Му съдействаме и пребъдваме в Него (Галатяни 5:22-23, 2 Коринтяни 3:18).

И така, дарбите ни се дават, за да служим с тях на другите, докато плодовете на Святия Дух се изработват в нас за нашето собствено осветение. Нека да искаме и даровете, и плодовете – и двете са част от Божията воля за всеки един християнин.

Глава 5 – Чети Библията

Никой християнин не трябва да очаква пълноценен духовен живот, без да изгради навик да чете редовно Божието Слово – Библията. За съжаление, много хора нямат навика да четат и когато станат вярващи, това се отразява на техния духовен прогрес. Те бързо спират да растат, не са духовно независими и в кризисни ситуации винаги се нуждаят от помощта на утвърдени християни.

Още по-страшна от всички тези проблеми е лекотата, с която такива вярващи биват лъгани от лъжеучители, които използват тяхното слабо познаване на Писанията за своите лични цели и облагодетелстване. Но още по-страшно от това е възможността вярващият да се отклони в някое лъжеучение и така да отпадне от Христовата благодат! Единственият начин да се предпазиш от всичко това е да изградиш навик да четеш Словото.

Библията не е обикновена книга. В нея са записани думите на самия Бог и тяхно прочитане ни помага да Го опознаем и да се приближим до Него. Не е възможно да сме близо до Бог, без доброто познаване на Неговото Слово и думите Му. В него можем да видим какво говори Той, какво иска от нас като Негови деца, как действа в определени ситуации и т.н.

“Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за избличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело.” 2 Тимотей 3:16-17

Самото прочитане на Библията ни осветява, т.е. прави ни по-свети. Господ Исус се молеше на Бог Отец така:

“Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина.” Йоан 17:17

Затова, ако не пребъдваме в Словото Му, ще спрем процеса на духовно осветение, който Бог е започнал в нас с повярването ни. Думите, които Бог ни е оставил в Библията, са и духовен живот за нас:

“Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които съм ви говорил, са дух и живот.” Йоан 6:63

Както се вижда от горния стих, думите на Бога са пропити от Духа Му. Колкото повече се изпълваме с Неговото Слово, толкова по-пълни ще бъдем със Святия Дух и толкова по-близо ще бъдем до Бог. И както не минава ден, през който не пропускаме да храним телата си, така не трябва да имаме ден, в който да не храним духа си с Божието Слово.

Освен духовна храна, Словото е и духовно оръжие, достъпно за всеки християнин, който го познава добре:

“...вземете също за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово” Ефесяни 6:17

Така то е нашето средство за отбрана и нападение срещу врага на душите ни, всеки път когато той идва към нас с обвинения, лъжи или изкушения. Всеки читател сам може да разгледа двубоя между Исус и Сатана, описан в Лука 4-та глава, в който нашият Господ отговори на всяко от трите изкушения на Сатана с цитат от Божието Слово. Без добро познаване на Библията би било невъзможно на вярващия да отвърне на атаките на дявола.

Една грешка, която правят някои новоповярвали християни, е, че не четат Библията на спокойствие. Ако искаш Словото да става живот в теб, отдели си време и място, където

ще имаш тишина и спокойствие, и направи от това ежедневен навик.

Други вярващи, когато четат, бързат да минат дадена книга, колкото е възможно по-бързо. Някой бе казал: “По-важно е Библията да мине през теб, отколкото ти да минеш през Библията”. Затова, не бързай, докато четеш, и отделий време да схванеш прочетеното. Ако мисълта ти се отклони някъде другаде, върни се и прочети отново недобре схванатия пасаж. Така ще извлечеш максимална полза от прочетеното и то ще работи вътре в теб.

Ако тепърва започваш да се запознаваш с Библията, препоръчвам ти в началото да четеш предимно от Новия Завет, тъй като това е заветът, под който всички християни живеят. Старият Завет (първата и по-обемна част на Библията) е заветът, който Бог е сключил с еврейския народ чрез пророк Моисей. За нас той има поучителна роля, като съдържащите се в него заповеди са изпълнени в Христос и не са *водещи* за християните.

По колко трябва да четем на ден? Вярвам, че това е строго индивидуално. В началото на моя християнски живот поглъщах непрестанно страниците на Библията. Години по-късно изградих навик да чета към 8-10 глави на ден. Към настоящия момент, дори 10 глави са ми малко. Вярвам, че количеството е строго индивидуално, но за сметка на това мога да дам следната препоръка:

Чети, докато усетиш, че душата ти е заситена и чувстваш мир и благодат в сърцето си.

Затова, всеки вярващ сам трябва да открие мярката, която му носи духовна пълнота, мир и благодат.

Глава 6 – Моли се

“Непрестанно се молете.” 1 Солунци 5:17

Едва ли има нещо, за което християните толкова много говорят, а толкова малко вършат, като молитвата. Всички знаем, че трябва да се молим, но малцина го правят с постоянство.

За повечето вярващи е по-лесно да четат усилено Библията, отколкото да се молят по малко всеки ден. Учудващо е колко много християни се молят не повече от 15 минути, затова не трябва да ни учудват и резултатите, които те постигат в духовния си живот.

Ако искаш да познаваш Бог и да бъдеш истински християнин, реши още днес да бъдеш молител! В началото ще установиш, че не можеш да се молиш. Извикай към Исус и Го помоли да ти помогне (Лука 11:1). Не се притеснявай, че в началото молитвите ти са недолягани. Продължавай да отиваш при Бога в молитва и с времето Той ще те научи.

Никога не забравяй, че вярата и търпението винаги вървят ръка за ръка (Евреи 6:12). Затова не спирай да се молиш, дори когато Бог се бави да ти отговори – Той го прави, за да изгради вяра и дълготърпение в теб. В Лука 18:1-8 Господ Исус ни учи как да се молим, като дава примера на онеправданата вдовица, която не спираше да отива при несправедния съдия, докато той не ѝ отдаде дължимото. Така и ние никога не трябва да спираме да се молим, докато не получим отговор от Бог!

С растежа ни във вярата трябва да осъзнаем, че Бог винаги отговоря на молитвата ни с един от следните три отговора:

“Да” (Ще ти го дам), “Не” (Не е волята ми да го имаш) и “Продължавай да се молиш”. Колкото по-постоянни сме в молитва, толкова по-лесно ще чуваме Неговите отговори.

Като че ли по-интелигентните вярващи имат по-големи трудности да постоянстват в молитва. Може би те си казват: “Бог вече знае нуждите ми. Не е нужно да Му ги повтарям постоянно”. Сам Исус ни казва, че Отец ни знае от какво имаме нужда, преди дори да Му поискаме (Матей 6:8). И все пак, Господ ни казва да постоянстваме в молитва. Защо? Отговорът на този въпрос е комплексен.

На първо място, в молитва ние се учим на зависимост от Бог. Нашата плът, по самото си естество, се бунтува и не иска да зависи от никого, включително и от Бог. Ние трябва да се променим в това отношение, ако искаме да бъдем успешни Божии деца и служители (Йоан 15:4-5).

От друга страна, когато се молим, ние пребъдваме в Бога. Така ние общуваме с Него и му даваме възможност да ни променя (2 Коринтяни 3:17). Пребъдването в молитва е и ключът да не падаме в изкушения. Християнин, който не се моли, не може да бъде победител над греха:

“Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото – немошно.” Марк 14:38

Преминавайки през различни лични нужди и получавайки отговор на тях в молитва, новоповярвалият се научава да побеждава, като неговата вяра постепенно расте. Ако той е верен в това, след време Бог ще започне да го употребява и за Своето дело, именно заради придобитата чрез отговорените молитви вяра.

Затова, нека всеки да са научи да постоянства в молитва, независимо че осъзнава, че Бог вече знае нуждите му. Но нека

нашите молитви да не бъдат само списъци от искания, които изреждаме пред Бога. Нека да осъзнаем, че можем да се молим, гледайки Бог в ръцете (“Господи, дай, изцели, помогни”), докато други търсят лицето Му (“Господи, открий ми се. Искам да Те познавам”). Цар Давид беше от втория вид вярващи. Затова и беше човек по Божието сърце:

“Когато Ти каза: Търсете лицето Ми, моето сърце Ти каза: Лицето Ти ще търся, ГОСПОДИ.” Псалм 27:8

Друга грешка, която правят много християни, е, че не се задържат в молитва. Господ Исус попита учениците си:

“...Не можахте ли поне един час да бдите с Мене?” Матей 26:40

Библията наистина ни казва да не се молим с ненужни повторения (Матей 6:7), но това не означава, че не трябва да прекарваме повече от 10-15 минути с Бог. Ако вярващият е част от църква, той със сигурност ще знае за нуждите на други братя и сестри, за които може да се моли. Така, той прекарва време в Божието присъствие, застъпвайки се за другите, докато в същото време Бог променя самия него. Практикувайки молитвата ежедневно, вярващият след време ще я има като изграден в живота си навик. Не мисля, че има по-добра основа на християнския живот от изградения навик на молитвата, последвана от този на четенето на Божието Слово!

Кои са най-честите пречки за успешно пребъждане в молитва?

На първо място ние трябва да се научим да загърбваме всичко останало, докато се молим. Като пример, нека да приемем, че си решил днес да се молиш за около час, като след това планираш да гледаш интересен филм или да дочетеш

някоя много увлекателна книга. Мога да ти гарантирам, че в този случай няма да имаш най-силната и благодатна молитва, защото ти вече си поставил ограничения на Бог.

Опитай да забравиш за всичко друго, не поставяй ограничения във времето, с две думи – посвети го на Бог и Му позволи Той да те води в молитва. Така умът ти ще е свободен от всички следващи занимания и Бог ще те ръководи в нея. След като си се молил достатъчно, ти сам ще усетиш, че си духовно обновен и нахранен, и че можеш да приключиш.

Друга пречка за благословена молитва е задържането на непростителност:

“И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и вашият Отец, Който е на небесата, вашите прегрешения.” Марк 11:25

Прости на всички твои длъжници, за да бъдеш и сам ти простен (Матей 6:15) и за да може твоята молитва да достигне до Отец. Ако пък ти си съгрешил на някого, първо оправи отношенията си с него, преди да се молиш:

“И така, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против теб, остави дара си там, пред олтара, и първо иди и се помири с брат си, и тогава ела, и принеси дара си.” Матей 5:23-24

Други причини за възпрепятствана молитва са гневът и пререканията с хората:

“И така, искам мъжете да се молят на всяко място, като издигат ръце святи, без гняв и пререкания.” 1 Тимотей 2:8

Бог ясно заповядва да отхвърлим всеки гняв, защото той не върши Божията воля:

“Но сега отхвърлете и вие всичко това: гняв, ярост, злоба, хулени, срамно говорене с устата си.” Колосяни 3:8

Женените също трябва да внимават на взаимоотношенията с партньора си:

“Също и вие, мъже, живеете благоразумно с жените си като с по-слаб съсъд и им отдавайте почит като на сънаследници на дадения чрез благодат живот, за да не бъдат възпрепятствани молитвите ви.” 1 Петър 3:7

Друга опасност, на която всички сме изложени, е да превърнем молитвите си в религиозен ритуал, в думи, лишени от сърдечно желание и копнеж. Колкото по-постоянни сме в молитвването, толкова по-голяма е вероятността да започнем да се молим машинално, докато умът ни блуждае някъде другаде. За да не се случва това е хубаво преди молитва да искаме от Святия Дух да ни води в нея.

Като новозаветни вярващи, ние имаме огромната привилегия да можем да бъдем изпълнени със Святия Божий Дух (виж Глава 4). Получавайки кръщението в Святия Дух и съпътстващата го дарба на говорене на непознати езици, ние можем да се молим не само с ума си, но и с духа си:

“Тогава какво? Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си; ще нея с духа си, но ще нея и с ума си.” 1 Коринтяни 14:15

От личен опит мога да свидетелствам за ценността на тази дарба по отношение на молитвения живот. Имал съм случаи, когато съм нямал сила да се моля с ума си, но Духът в мен е започвал да се застъпва за мен на езици (дори съм чувал името си!). Само минути след това молитвата ми на езици преминава обратно на български, като съм чувствал пълен обрат в духовното ми състояние и приток на сила и дръзновение

отново да се моля! Вярвам, че това е описаното в Римляни 8:26-27:

“Така също и Духът ни помага в нашата немощ – понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания; а Този, Който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото Той ходатайства за светиите по Божията воля.” Римляни 8:26-27

В заключение, нека се стремим да сме постоянни в молитва. Много вярващи искат да растат предимно в знание, но не познават Бог, понеже не се молят. Нека днес да решим да търсим лицето Му, за да познава и Той нашия глас в молитва!

Глава 7 – Хвали Бога

“И така, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебна жертва, т. е. плод от устни, които изповядват Неговото име.” Евреи 13:15

Повечето новоповярвали християни не разбират важноста на хвалението. Пеенето на песни на Бог и прославянето Му с думи в молитва не са неща, с които те са свикнали.

Личното хваление (насаме) и общото хваление (с други вярващи, без значение дали в църква или в домашна група) са част от основата на християнското пребъждане в Бога. Много хора, и особено тези, които са по-склонни да търсят логика във всичко, пропускат от благословенията, които хвалението може да донесе на поклонника:

- Хвалейки Бог, ние можем да влезем в Неговото присъствие. Така ние имаме много по-дълбока и близка до Бога молитва:
“Влезте в портите Му със славословие и в дворовете Му – с хваление; славословете Го и благославяйте името Му.” Псалм 100:4
- Чрез хвалението ние се научаваме да поставяме Бог в центъра на всичко. Много от нас са свикнали да мислят единствено за себе си. Пеейки на Бог, ние променяме нашия начин на мислене и Му даваме централното място в сърцата ни.
Библията ни казва, че грехът на невярващите хора е точно техният отказ да прославят Бога, въпреки делата Му, видими по цялата земя:

“Понеже от създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че човеците остават без извинение. Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но се извратиха чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи.” Римляни 1:20-21

- Пеейки на Бога, ние се увещаваме и назидаваме във вярата:
“Христовото слово да се вселява във вас богато; с пълна мъдрост се учете и се увещавайте с псалми и химни и духовни песни, като пеете на Бога с благодарат в сърцата си...” Колосяни 3:16
Много често, минавайки през изпитания и изкушения, всичко, от което имаме нужда, е само една съдържателна и библейски издържана песен, за да ги преодолеем.
- Чрез хвалението идва Божията благодат (виж Колосяни 3:16 по-горе). Ако животът на вярващия е в изправност (той е покаян и не живее в доброволен грях, смирил е сърцето си), резултатът от това е подновената радост в сърцето му. Много вярващи не осъзнават, че главната причина да нямат радост в живота си (стига да не живеят в умишлен грях) е малкото хваление в живота им. От своя страна, това води до духовна слабост, тъй като Божията радост е силата, която ни прави способни да нямаме нужда от плътското и греховното (Неемия 8:10).
- Хвалейки Бога, можем да бъдем освободени от пороци и демони. Редовно хора ми споделят как са били освободени от демони, докато хвалят Бога – и в църква, и по домовете си. Сатана и неговите нечисти

духове не могат да търпят, когато сърцето на вярващия се съсредоточава в Бог.

Вярвам, че Бог ще приеме твоето хваление, дори ако то в началото е мотивирано от някое от гореизброените ползи. Но ако постоиш в него, скоро ще можеш да забравиш дори тях и да се съсредоточиш върху Самия Бог.

Помисли за това, което е направил за теб – подарил ти е вяра, спасение от Ада и вечен живот, без да споменаваме множеството благословения, изцеление и грижа, които всеки посветен християнин рано или късно вижда в своя земен живот. Затова хвали Го – не за да получиш нещо от Него, а за това, което вече е направил за теб. Хвали го също за това, което е Той Самият. Благодари Му, че Той е добър, дълготърпелив, милостив и жалостив.

“Благославяй, душо моя, Господа, и всичко, което е вътре в мене, нека хвали свято Му име. Благославяй, душо моя, Господа, и не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния.” Псалм 103:1-2

Глава 8 – Общувай с вярващи

Християнският живот не може да се изживее успешно без общение с други вярващи. Бог е отредил така, че отделните части на Неговата църква да се нуждаят една от друга (1 Коринтяни 12:18-26). Той иска да използва хора в живота ти, чрез които да те изгражда, изобличава, поучава и утешава.

Някои хора, свикнали да бъдат самостоятелни преди да повярват в Христа, имат трудности да бъдат част от църква или не виждат необходимостта да се събират редовно с християни. Но Словото ни казва, че не трябва да преставаме да правим именно това:

“...и нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава.” Евреи 10:24-25

От горния пасаж виждаме, че общението ни с други християни ще ни позволи:

- Да се упражняваме в любов един към друг.
Няма как да изпълним Христовата заповед да се обичаме един друг (Йоан 13:34), ако нямаме общение помежду си.
- Да се увещаваме и насърчаваме във вярата.
Християнският живот, когато е живян не като религия, а като искрено следване на Христос, в святост и покорство, изисква усилна борба срещу всеки грях и изкушение, които плътта, светът и дяволът предлагат. Тази борба би била невъзможна без общението ни с други вярващи, чрез които да бъдем насърчавани и

утешавани. Чрез това общение вярващият вижда, че и другите преминават през същите битки като неговите и получава полезни съвети от тези, които вече са минали през тях.

Други ползи от християнското общение, които можем да посочим, са:

- Да си носим един на друг теготите.
“Един на друг си носете теготите и така изпълнявайте Христовия закон.” Галатяни 6:2
Понякога, всичко от което се нуждаем, за да победим, е да имаме с кого да споделим и да видим, че другите ни състрадат.
- Да бъдем поправяни, когато изпаднем в някой грях.
“Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух...”
Галатяни 6:1
“И ако съгреши брат ти спрямо теб, иди, покажи вината му между теб и него насаме. Ако те послуша, спечелил си брат си. Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама и от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума. И ако не послуша тях, кажи това на църквата; а ако не послуша и църквата, нека бъде за теб езичник и бирник.” Матей 18:15-17
- Бог присъства там, където има единство между вярващите.
Където двама или повече вярващи са събрани в името на Исус, там е и Сам Христос:
“Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.” Матей 18:20
- Общата молитва на християни в единство е силна и ефективна.

“Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата.” Матей 18:19

- Когато сме събрани заедно, можем да си служим и растем в духовните дарби.
Бог ни е дал дарбите на Святия Си Дух, за да си служим с тях един на друг. Когато сме изолирани от другите християни, не можем да растем в дарбите, защото не се поставяме в ситуация, в която Бог може да ни използва чрез тях:
“Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат.” 1 Петър 4:10
- Общението един с друг ни подготвя за служение извън църквата.

Много християни не осъзнават важноста, която Христос придава на единството между Неговите деца. Когато сме плътски, ние лесно се сърдим и разделяме, дори и по най-тривиални причини и разлики в доктрините, докато Божията воля за нас е да достигнем съвършено единство в един ум, Дух и цели. Ето и думите от Христовата молитва към Отца, малко преди да бъде заловен и предаден:

“И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Тебе, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат съвършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен.” Йоан 17:20-23

Само общувайки един с друг и търсейки това единство, можем да изпълним Христовата воля!

На практика, три са основните начини да имаме общение с вярващи. Повечето църкви имат официални публични събрания (богослужения), които обикновено имат фиксиран формат. В този случай, личното общение с вярващи става след богослужението.

Като допълнение, някои църкви имат домашни групи по райони, които имат по-отворен характер. Тези събрания по домовете позволяват на вярващите да общуват по-свободно, да се споделят свидетелства и да се обръща повече внимание на отделния вярващ. Практикуват се и духовните дарби, когато хората са отворени за тях.

На трето място, личното общение с отделни вярващи също може да бъде начин за благословение, там където има единство в Духа.

Лично аз съветвам вярващите да бъдат част от една църква, без да прескачат от църква на църква всяка седмица, както правят някои. Това ще позволи на вярващия да се възползва от изброените по-горе ползи.

Не препоръчвам на новоповярвали да посещават само домашни групи или да се ограничават единствено до общение с отделни вярващи. За мен тези два типа общение са отлична *добавка* към принадлежността към определена църква, но към тях трябва да се подхожда с внимание, тъй като съществуват и затворени домашни групи, в които са навлезли лъжеучения. В такива случаи за вярващия е трудно да види в какво се е забъркал, ако няма контакт с други вярващи, които не са паднали в същото заблуждение.

Глава 9 – Благовествай

“Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина...” 1 Петър 2:9

Въпреки че всеки вярващ има свое уникално призвание от Бог, всички ние трябва да споделяме нашата вяра с тези, около нас. Ако вярваме в истините на Божието Слово, ще знаем, че светът погива в своите грехове. Без Христос никой не може да бъде спасен от вечното наказание в огненото езеро (Йоан 3:16). Затова и трябва да говорим за Неговото изкупително дело на кръста:

“Защото „всеки, който призове Господнето име, ще се спаси“. Как обаче ще призват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник?” Римляни 10:13-14

По човешки погледнато, по-удобно ни е да си ходим на църква, да се събираме само с вярващи и да се наслаждаваме на спасението, което самите ние сме получили в Христос. Но Божията воля за нас е да сме винаги готови да споделяме нашата вяра с невярващите:

“А почитайте със сърцата си Христос като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте (но с кротост и страхопочитание) на всеки, който ви пита за вашата надежда.” 1 Петър 3:15

“И Исус им каза: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание. Който повярва и се

кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.”
Марк 16:15-16

Възможно е Бог никога да не те призове да Му служиш като служител на пълен работен ден, но е невъзможно Той да няма служение за теб! Ти можеш да си имаш своето семейство, работа или бизнес, но в същото време Той иска да те използва за спасението на други хора. Основната цел на Бог, от падението на Адам до днес, е спасението на човешките души. Затова очаквай Неговото служение за теб да е свързано с това.

Бог ни насърчава в Словото си да не забравяме служението на благовестието – споделянето на благата вест, която може да спаси хората:

“Но ти внимавай във всичко, понасяй страдания, извърши делото на благовестител, изпълнявай вярно службата си.” 2 Тимотей 4:5

Когато започнеш да говориш на другите за Христос, ти ще откриеш две основни истини:

- На първо място – не във всички има вяра. Ще срещнеш опозиция, неверие, аргументи срещу вярата ти и отхвърляне. Ако постоянно си в споделянето на Христос, Бог ще те научи как да оборваш човешките аргументи и дори ще ти даде помазание, с което да докосваш сърцата на мнозина. Като че ли това, което най-много ни спира да благовестваме, е страхът от хората и страхът от отхвърлянето. Ние трябва да превъзмогнем тези страхове, мислейки повече за погиващите хора, отколкото за нашата гордост и достойнство. Винаги помни, че някой човек, някъде, чака точно теб, за да чуе благата вест и да получи вечен живот от Христа чрез теб.

- На второ място, благовестието носи неизмеримо благословение за самия теб. Много християни търсят изпълването с Божия Дух, прекарвайки часове в молитва, четене на Библията и редовен пост. Всичко това е наистина добро, но това, което те не осъзнават, е пропуснатото изпълване с Божия Дух, което биха получили, ако излизаха и благовестваха Христос на хората. Апостол Павел говори за това в посланието си към Римляните:

“И зная, че когато дойда при вас, ще дойда с изобилно благословение от благовестието на Христос.”
Римляни 15:29

Някои вярващи се обезсърчават, защото не виждат бързи резултати в благовестието. Тук е необходима промяна на ума, тъй като повечето хора се опитват да накарат Бог да им даде веднага резултатите, които те очакват. Всъщност Божията воля е ние да считаме себе си за Негови слуги, да оставим Той да реши кога някой, на когото сме говорили, ще повярва.

Бог може да те използва да посееш семето на вярата в някого, да използва друг, за да полее това семе, и така, докато този човек повярва. Ако гледаш по този начин на процеса на спасение, няма да бъдеш обезкуражен и няма да се предадеш лесно. Важно е винаги да помним, че Божието Слово, което говорим на невярващите, никога няма да се върне празно (Исая 55:11) и че нашият труд за Бога никога не е напразен (1 Коринтяни 15:58).

Трябва също така да си дадем сметка, че ефективността на нашето благовестване зависи най-вече от светостта на сърцето ни и наличието на помазание в живота ни. Колкото по-близо

живеем до Бога и колкото по-чисти и смирени сме, толкова по-ефективно ще можем да свидетелстваме за вечния живот в Христос. Ударението в Новия Завет е върху това да *бъдем* свидетели за Него, а не просто да *свидетелстваме*. Първото означава, че сме свидетели с цялостния ни живот, държание, начин на реагиране при провокации и проблеми, докато второто е просто говорене. Затова, нека да *бъдем* свидетели и да *свидетелстваме*!

Повечето християни не знаят как да започнат да говорят на хората. Всичко, което е нужно, е човек да иска от Бог да му праша хора, на които да свидетелства. Мнозина се молят за това само защото знаят, че Бог го очаква от тях, но аз те съветвам да искаш искрено да благовестваш за Него и Той ще създава ситуации, в които да го правиш.

Когато това стане, дай своето свидетелство и кажи на човека какво е направил Бог в твоя живот дотук. След това му представи Евангелието – кажи му, че всички сме грешници, включвайки и него в това число, и му кажи, че Бог изпрати Сина Си за него, че Бог наказва Сина Си точно за неговите грехове, за да може да бъде оправдан чрез вяра, а не чрез своите собствени усилия да бъде добър или порядъчен гражданин. Изтъкни, че няма праведен ни един, че никой човек не може да се оправдае чрез собствените си усилия да бъде добър. Сподели му за смъртта на Исус и как Бог Го възкреси на третия ден и че сега Христос е отдясно на Бог Отец в небесата.

Кажи му, че сега той има право да Му поиска прошка за всичките си грехове и че трябва да ги остави, искайки от Бог сила да живее живот на святост. Това е покаянието, което Бог иска от всички нас. Подари му Нов Завет или Библия и го покани на църква.

След като си му говорил, моли се редовно за този човек и общувай с него. Ако трябва, бъди настоятелен, без да прекаляваш. Душата на този човек си струва риска да му се сториш леко нахален. Това е всичко, което можеш да направиш като човек за него. Останалото ще направи Бог, на Своето Си време.

Благовестването е задължение на всички вярващи. Това, което трябва да направим, е да си спомним, че някой е говорил и на самите нас, за да повярваме. Не сме ли благодарни на този човек, че ни е донесъл благата вест и името на Исус? Сега е наш ред да бъдем използвани от Бог в това най-високо призвание.

Глава 10 – Бъди служител

Много християни неправилно приемат, че величието, което човек може да постигне на този свят, може да се намери във високите позиции в църквата, признанието на другите върваци или известността в света, но вижте какво казва Исус:

“Но Исус ги повика и каза: Вие знаете, че князете на народите господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас няма да бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.” Матей 20:25-28

Нашият Господ дойде на тази земя, за да служи. Така и ние сме призвани да последваме по Неговите стъпки. Колкото повече служиш на другите, толкова по-издигнат си в Божиите очи. С това не искам да кажа, че Бог гледа само и единствено на нашето служение. Той очаква да имаме плодовете на Духа в живота ни и гледа на нашата лична святост, посвещение и любов, преди всичко друго. И все пак, любовта ни към Бога и човеците, ако е искрена, ще намери своето проявление в служение на хората и на Бог:

“Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си.” Йоан 15:13

Въпреки че има начини, чрез които можем да служим пряко на Бог (например хваление), по-често служението ни на Него се изразява в служение на тези, които Той праща в живота ни. Бог обича и се интересува от хората! Затова и неговият служител е човек, който обича и служи на тях.

Божие царство се разраства от човек на човек (Лука 17:21). След като станеш християнин, Бог ще започне да те употребява в живота на отделни хора. Ако имаш сърце и постоянство да им служиш, Бог постепенно ще умножава полезността ти и дарбите Си в теб, чрез които да го правиш. Повечето християни не растат в духовните дарби, защото не се поставят в ситуации, в които Бог може да ги използва. Някои просто нямат желание да бъдат служители, други не виждат, че когато служат на ближните, те служат на самия Бог, а на трети им липсва вяра и дръзновение, че Бог може да използва хора като тях.

Бих сравнил християнския живот без служение с брака без деца. Затова, ако искаш пълноценен живот на тази земя като вярващ, насърчавам те да искаш с цялото си сърце да бъдеш Божий служител, а не просто вярващ.

Но как да откриеш своето призвание в Бога? Много вярващи се осланят на своя разум и без да посветят време да търсят Божията воля за това, се впускат през първата отворена врата, която виждат. Много млади вярващи решават, че Бог ги е избрал за музиканти в църквата само защото харесват музиката или имиджа на това поприще. Други копират близки братя или сестри, без въобще да са получили откровение от Бог.

Това, което Бог очаква от Своите деца, е да търсят лицето Му за всяко нещо – колко повече, за да получат откровение за служението, което им е приготвил! Всяко Божие дете има призвание, което е специално приготвено от Бог, преди създанието на света:

“Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим.”
Ефесяни 2:10

Затова търси Божието призвание в молитва и чакай на Него. Копней от сърце и искай да те призове и Той ще го направи. Ще трябва да платиш цена – копнеж, сълзи в молитва, пост и чакане на Бога, но повярвай и помни – само в служението, което Бог има за теб, ти ще се чувстваш наистина полезен, в мир, и плодовете на вярата ти ще бъдат вечни (Йоан 15:16).

Тук трябва да отбележа, че само малка част от християните са призовани да оставят своето светско занятие, за да се посветят на служение. Повечето ще останат в професиите си и ще служат на Бог в свободното си време. Това не означава, че те са по-малки в Божиите очи или че това което правят е незначително. В Светото Писание се казва, че дори самият апостол Павел е продължил да се занимава със занаята си, поне по време на част от служението си.

Много вярващи имат определени очаквания за това, с което Бог може да ги използва в служение. Имайки определени дарби и опит преди повярването си, те не осъзнават, че Той може да има напълно различни идеи за тях. Бог наистина може да употреби тези дарби, но в центъра на християнското служение е кръщението в Святия Дух и помазанието, което това кръщение носи (виж Глава 4). Последното е това, което определя как Бог иска да ни използва.

Една опасност, която крие християнското служение, е опасността от заблудение на вярващия. Вършейки неща за Господа и виждайки Божията сила в служението си, християнинът лесно може да реши, че има Божието одобрение, докато това не е така:

“Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми кажат:

Господи! Господи! Не пророкувахме ли в Твое име? И не правехме ли много чудеса в Твое име? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие.” Матей 7:21-23

Нека винаги да помним, че дарбите на Святия Дух и служението ползват другите, докато плодовете на Духа и личната ни святост са важни за нас самите!

Друга опасност в служението е възможността да се възгордеем. Колкото по-успешни сме в служение, толкова по-голяма е тази възможност. В Евангелията нашият Господ ни разкрива разковничето това никога да не ни се случи:

“Също така и вие, когато извършите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме ненужни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим.” Лука 17:10

Трябва винаги да се считаме за безполезни слуги и да помним, че нямаме нищо, което да не сме получили от Бог – било то дарби, мъдрост, любов или успех в служението. За да постоянстваме в това наше убеждение, трябва да осъзнаем веднъж завинаги, че нищо добро не живее в нас самите – плътта ни е винаги готова да приеме слава от хората, когато тя принадлежи единствено на Бога. Нека никога да не крадем от Неговата слава!

Какъв трябва да бъде мотивът ни да искаме да станем Божии служители? В никакъв случай не трябва да ни мотивира желанието за слава или приемането ни в църквата като по-духовни от другите! Както вече споменахме, по-духовни сме, ако имаме повече от плодовете на Святия Дух, ако сме по-смирени и имаме повече любов към Бога и човеците. Всичко това можем да имаме и без служение!

Един приемлив пред Бога мотив е да трупаме плодове за вечен живот, богатство в небесата (Лука 12:33, Йоан 15:16), но две безкрайно по-добри причини да отдадем живота си в служение на Бога, които можем да изберем, са:

- Благодарност към Бога за това, че ни е спасил и възлюбил (2 Коринтяни 5:14-15).
- За да познаваме Бог по-добре (Йоан 12:26).

Само служейки на Бога, ще можеш да виждаш в пълнота Неговата любов и милост към хората и да опознаеш Неговите пътища. Ако се ограничиш само с посещение на църква в неделя сутрин, ще имаш няколко свидетелства за Неговата сила в живота си, но ако дръзнеш да застанеш на фронтовата линия, където е Исус, ще виждаш Неговата издиганата ръка и ще имаш привилегията да бъдеш използван от Духа Му. Всички израилтяни видяха разделеното на две море, но само Моисей позна напълно Божия път. Въпросът, който стои пред теб днес, е – стига ли ти да минеш през разделеното море или искаш да познаваш Този, Който го разделя?

Глава 11 – Бъди свят

“Бъдете святи, понеже Аз съм Свят.” 1 Петър 1:16

Колкото по-дълбоко сме навлезли в рутината на християнския живот – ходенето на църква, хвалението, християнското служение и четенето на Библията – толкова по-лесно е за нас да забравим, **че нищо от това няма значение, ако нямаме святост**. В деня на повярването ни, ние тръгваме с едно искрено и дълбоко покаяние, ясно осъзнавайки с какво сме съгрешавали пред Бог, но с времето и с растежа ни в служение, сме по-склонни да пренебрегваме личната ни святост – онова духовно състояние, в което с искреност се пазим да не се оскверним от грехове и така да наскърбим любящия ни Баща.

Изкушението да се заблудим в тази посока е много голямо, особено когато видим, че Бог ни използва в живота на хората (било в благовестието, молитвата, проповядването или служението в духовните дарби). Никога не трябва да подценяваме плътта ни, която винаги търси да избяга от Христовия кръст, на който нейните страсти трябва да бъдат разпъвани ежедневно:

“Каза още и на всички: Ако някой иска да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва.” Лука 9:23

За каква святост говорим тук? Значи ли това, че трябва да се боим, ако съгрешаваме? Нима има християни, които не извършват грехове? Библията е категорична, че няма такъв:

“Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас. Ако кажем, че не сме съгрешили, правим Бога лъжец и Неговото слово не е в нас.” 1 Йоан 1:8,10

Всеки от нас греши, дори ежедневно, но с течение на времето, Бог ни освещава и ние се уподобяваме все повече на Христос, като трябва да виждаме една свобода от греховете, които са ни владеели в миналото. Дори тогава ние все още ще падаме в грехове, за които е нужно да искаме прошка от Бог:

“Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.” 1 Йоан 1:9

“Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус Христос ни очиства от всеки грях.” 1 Йоан 1:7

От горния стих виждаме, че ако ходим в светлината, кръвта на Исус ни очиства от греховете, които понякога извършваме, т.е. *“ходенето в светлината”* означава, че ние не съгрешаваме самоволно и целенасочено като начин на живот – така, както някога сме живели, преди да дойдем при Христос. С други думи, нашето сърце желае да бъде свято, пази се чисто и се бори с изкушенията, които го атакуват, макар и понякога да пада в грехове (Римляни 7:19-25).

Да вземем за пример греха на прелюбодейството – вярващ се отдава на него, без да има намерение да се покае и да го остави. Той просто е решил да съчетае “християнството” си с този грях. Нека сега погледнем на втори вярващ, който се пази чист в тази област, но в даден момент пожелава минаваща покрай него жена и така прелюбодейства с нея в сърцето си (Матей 5:28). Разликата между двата случая е огромна и жизненоважна – вторият християнин пребъдва в светлината, защото иска и се опитва да живее благочестиво. Пожелавайки

жената, той пада в грях, но не живее в него постоянно. За разлика от първия вярващ, кръвта на Христос може и го очисти в момента, в който той поиска прошка от Бог (1 Йоан 1:8-9).

Ще съм напълно доволен, ако всеки читател на настоящата книга запомни и живее дори само тази глава от нея.

Пази светостта си. Бъди покорен на Бог и се опитвай да живееш благочестиво. Искай благодат и сила от Святия Дух, за да можеш да живееш угодно на Бога. Никога не мисли, че някое твое дело за Бога или за Неговите деца може да те спаси в съдния ден.

Никога няма да забравя думите на един християнин, който ми казваше по телефона: “Защо никой в църквата не ни проповядваше да се пазим чисти? Толкова много проповеди, за всякакви неща, но не ни предупреждаваха какви може да са последствията на доброволния грях за вярващия християнин?”. Той беше вързан с демонични връзки, които не му позволяваха да има нормален живот, спеше през по-голямата част от денонощието, неспособен да излиза от къщи и да работи. Преди тези свои проблеми, той бе живял почти 20 години в съзнателни сексуални грехове, макар отдавна да беше повярвал.

Наистина Библията ни предупреждава – ако съгрешаваме самоволно като вярващи, ние ще бъдем наказвани и ще носим последствията от греховете си. Така например, според 1 Коринтяни 6:18, блудството (незаконни сексуални връзки и грехове) е съгрешаване срещу собственото ни тяло, което ще доведе и до болести в него:

“Бягайте от блудство. Всеки друг грях, който би направил човек, е вън от тялото; но който блудства, съгрешава против своето собствено тяло.” 1 Коринтяни 6:18

Друг пример за болести, причинени от греховен начин на живот на вярващия, ни е даден в 11-та глава на същото послание:

“Затова, който яде хляба или пие Господнята чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва човек себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото който яде и пие, без да разпознава Господнето тяло, той яде и пие осъждане за себе си. Поради тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали.” 1 Коринтяни 11:27-30

За да не се заблудим по този въпрос, нека никога да не съдим за себе си според духовните дарби, които притежаваме, по броя хора, повярвали чрез нас, или по размаха на служението ни. За съжаление, много членове на църковни хорове ще бъдат хвърлени в Ада, както и много проповедници и хора, вършили чудеса и знамения:

“Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не пророкувахме ли в Твое име? И не правехме ли много чудеса в Твое име? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие.” Матей 7:21-23

Ако искаш да бъдеш във вечността, винаги имай следния стих в сърцето си:

“Но твърдата основа, положена от Бога, стои, като има този печат: Господ познава Своите Си, и: Всеки, който изповяда Господнето име, да отстъпи от неправдата.” 2 Тимотей 2:19

Нека и ние винаги да отстъпваме и да се отдалечаваме от греха. Амин!

Глава 12 – За любовта към Бога

Знаем, че най-голямата заповед е да възлюбим Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и ум, така и ближния си както себе си (Лука 10:27). Замисляме ли се какво означава да обичаме Бог?

Още в Стария Завет Бог показва, че любовта към Него се изразява в спазване на Неговите заповеди:

“Понеже ако пазите прилежно всички тези заповеди, които ви заповядвам, и ги изпълнявате – да обичате Господа, вашия Бог, да ходите във всичките Му пътища и да сте привързани към Него...” Второзаконие 11:22

“избери да обичаш Господа, твоя Бог, да слушаш гласа Му и да бъдеш привързан към Него (защото Господ е твоят живот и твоего дълголетие), за да живееш на земята, за която Господ се е клел на бащите ти, на Авраам, Исаак и Яков, че ще им я даде.” Второзаконие 30:20

Виждаме, че обичта към Бога се изразява в слушането на гласа Му, в привързването към Неговата воля, т.е. това не е просто някаква емоционална любов, която обитава само в чувствата на вярващия, но е практическа и видима в живота на човека.

Към Старозаветните пасажки трябва да прибавим и думите на самия Бог в плът, нашия Господ Исус Христос:

“Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди.” Йоан 14:15

Ето това е практическият тест, който всеки от нас може да направи, за да види дали обича Бога – спазва ли Христовите заповеди?

Живеем във време, когато учението за т.н. “супер-благодат” е проникнало в много църкви, претендиращи да бъдат живи, убеждавайки младенците във вярата (а и не само тях), че веднъж повярвали, няма опасност за душите им; че могат да живеят като света, да говорят като света, да съгрешават като света и в същото време да бъдат в Бога и да са спасени. Но Христовите думи все още говорят от Божието Слово и питат: „защо Ме призовавате: Господи, Господи!, а не вършите това, което казвам?” (Лука 6:46)

Нека не се лъжем, братя и сестри. Без святост, никой няма да види Бога (Евреи 12:14)! Да не бъдем мамени! Пеенето на песни, издигането на ръце в църквата и онова топло чувство в сърцата ни, по време на богослужението, не значат нищо, ако нямаме истинска любов към Бог. Тестът за нашата любов към Бога е практическото ни покорство към Него – не са думите ни, нито проповядването ни, не са обещанията ни, нито знанието ни.

Разбира се, всеки вярващ идва при Бог с различен багаж от грехове, неверие и порочни навици. Необходимо е време, за да може новоповярвалият да бъде осветен така, че той или тя да започне да вижда разлика в живота си. Не искам с това да донеса осъждение на никого, но нека всеки сам да изпитва себе си и да прецени дали липсата на святост в живота му се дължи на това, че е вярващ отскоро, или на обикновено непокорство пред Бога!

Апостол Йоан, апостолът на любовта, говори много за любовта към Бога:

“защото това е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки.” 1 Йоан 5:3

“Но ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина свършена. По това знаем, че сме в Него.” 1 Йоан 2:5

Заповедите на Бог не са тежки, само когато човек реши да Му се предаде напълно, когато вярващият реши да бъде свят, когато истински остави света зад гърба си. Докато сърцето на християнина наистина не реши да бъде свято, то ще се лута между висините на светостта и низините на греховните навици. Това лутане между двата полюса може да продължи години, докато сърцето му не принадлежи напълно на Бог. Решението, да се довери на Христос за живота си и да остави греха, е решение преди всичко на сърцето и изисква вяра. Възможно е умът отдавна да иска, но в сърцето му да липсва част от вярата, необходима за спасението от греха:

“Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и тази победа, която е победила света, е нашата вяра.” 1 Йоан 5:4

Това е и причината нашите решения да бъдем святи да се провалят и то толкова бързо. Вярващият се опитва да си обещае, да се обрече и решава да се бори с всички сили на волята си само за да се провали отново. ***Помни – борбата с греха е чрез сърдечна вяра, не чрез силата на волята!*** В момента, в който ти повярваш, че Бог е способен и че ще те поддържа в святост ден след ден, ти имаш тази победа.

Исус каза: *“Както живият Отец Ме е пратил и аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене.”* (Йоан 6:57)

Ние живеем чрез Христос, ден след ден. Нека се откажем от собствените си усилия и да Му се доверим. Това е пътят, който всеки вярващ трябва сам да открие за себе си.

Но усъвършенстването на любовта ни към Бога не завършва с оставянето на греха! Трябва да осъзнаем, че е възможно понякога да обичаме с чувства Христос, но да не обичаме Неговата същност. Човекът е емоционално същество и затова е напълно способен да мисли, че обича Бог, без да обича това, което Той обича, и да мрази това, което Бог мрази.

Осъзнаваме ли колко много Христос мрази греха? Смеем ли се на шеги, на които Христос не би се засмял? Гледаме ли филми, които не бихме могли да гледаме в Негово присъствие? Радваме ли се, когато нещастие сполетява неприятеля ни? Завиждаме ли тайно, ако някой е мощно използван от Бог? Трябва да си дадем сметка, че за да растем в любовта си към Бог, трябва да растем в любов към светостта и в омраза спрямо греха. За Христос се казва:

“Възлюбил си правда и си намразил беззаконие, затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с елей на радост повече от Твоите събратя.” Евреи 1:9

Тук виждаме, че Христос обичаше светостта и мразеше греха (беззаконието) – затова и бе помазан. Чудно ли е тогава, че ние самите нямаме това помазание и тази радост, когато не сме последвали напълно Неговия пример?

Глава 13 – Ще ме приеме ли Бог обратно?

Въпреки че тази книга е предназначена за новоповярвали християни, сметох за необходимо да включа настоящата глава, тъй като понякога новоповярвалите отпадат от вярата. В повечето случаи това се дължи на:

- Липса на духовно наставничество.
- Неукрепналост във вярата.
- Наличие на упорит, непобеден грях, който дърпа вярващия назад към света.
- Отпадане при преследване или трудности заради вярата.
- Липса на посветеност (не се чете Библията, не се молитства, и др.).
- Лоши другари.

Независимо от причините за отпадането, в момента, в който вярващият прояви желание да се върне при Бога, той открива няколко големи пречки.

На първо място е вината, съпроводена от несигурността дали Бог иска да ни приеме обратно. Не познавайки Го добре, хората са склонни да заключат, че Той не дава втори шанс, но това не е така. Когато апостол Петър попита Исус до колко пъти да прощава на ближния си, Божественият отговор бе:

“Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем.” Матей 18:22

Допускаме ли, че Бог иска ние да сме по-простителни от Него? Да не бъде! Затова можем да бъдем сигурни, че Бог е готов и желаещ да ни прости, щом идваме при Него в покаяние:

“Благоволя ли Аз в смъртта на нечестивия? – казва Господ Йехова. А не е ли по-добре да се отвърне от пътя си и да живее?” Езекеиил 18:23

На второ място, трябва да си дадем сметка, че в момента, в който даден човек реши да се върне при Бог, противникът на душата му внимава. Сатана ще използва всякакви доводи, с които ще се опитва да прекъсне процеса на покаяние и възвръщане на вяващия. Той ще му напомня непрестанно греховете, на които вяващият се е отдавал, докато е бил далеко от Бог. Неговата цел е да го убеди колко мръсен, негоден и нежелан е той в Божиите очи.

Не позволявай Сатана да те учи кой е Бог! Позволи на Божието Слово да ти покаже, че има обратен път за теб към Христос!

Притчата за блудния син, разказана лично от Исус Христос, трябва да те насърчи и убеди, че Бог те чака (Лука 15:11-32). Това е твърдата библейска основа за това, че щом искаш, можеш да се върнеш при Бог. Поради Божията милост, а не поради твои заслуги, ти имаш право да се върнеш при Него. Започни отново да четеш Библията и да се молиш всеки ден. Не се притеснявай, ако в началото имаш малко сили за това. Отделяй време за Бог и искай от Него благодат, за да Го търсиш. Само след няколко дни ти ще откриеш, че желанието ти да четеш и да се молиш нараства, ще започнеш да чувстваш отново Божията благодат, докато го правиш. С времето Бог ще те възстанови напълно на мястото, в което си бил преди да се отклониш от Него.

Друга основна тактика на Сатана е да убеди христианина, че той е похулил Святия Дух. Нека прочетем какво казва Исус за тази хула:

“Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости. И ако някой каже дума против Човешкия Син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Святия Дух, няма да му се прости – нито в този свят, нито в бъдещия.” Лука 12:31-32

Аргументът на дявола е следният: “Отпадането от вярата е хула срещу Святия Дух”, но това не може да бъде по-далеко от истината! Хулата срещу Духа е точно това – изговорени на глас думи срещу Божия Дух. В случката от Матей 12-та глава, фарисеите твърдяха, че Исус изгонваше демоните чрез принца на бесовете Веелзевул. С други думи, те казваха, че духът, който беше вътре в Исус, не беше Святият Дух, а нечист дух.

Виждаме, че този непростим грях няма нищо общо с отпадането на даден християнин от вярата. Словото ни насърчава да помагаме на прегрешилите:

“Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух; но на всеки казвам: Пази себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен.” Галатяни 6:1

Голяма пречка за възвръщането към Бог е *неправилното* тълкуване на Евреи 6:4-6:

“Защото за тези, които веднъж са били просветени и са вкусили от небесния дар, и са станали причастни на Святия Дух, и са вкусили от доброто Божие слово и от силите на бъдещия век, а са отпаднали, невъзможно е да се обновят пак и да се доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват.”

Последствията за човек, който отговаря на *всички условия* в горния пасаж, са наистина катастрофални, но това не

означава, че всеки, отпаднал от вярата, отговаря на тях! Нека да ги разгледаме поотделно:

- Били са просветени.
Видели са истината и своето състояние на грешници.
- Вкусили са от небесния дар.
Повярвали са. Покаяли са се и са приели Исус за свой Господ.
- Получили са Святия Дух.
Не са били просто номинални християни. Получили са Духа.
- Вкусили са от Божието Слово.
Отговорили са на Библейското послание чрез покаяние и предаване на Бог.
- Опитали са от силите на бъдещия век.
Преживели са нещо от свръхестествените сили на Божието царство. Може да са били изцелени от нещо по чудотворен начин, да са били използвани в дарбите на Святия Дух и т.н.

Четейки тези условия, човек е склонен да приеме най-лошото за себе си, т.е. че отговаря на всички тях и следователно не може да се върне при Бог. Това, което трябва да осъзнаем обаче, е, че само Бог напълно познава всеки един от нас и знае доколко сме отговаряли на тези условия, когато първо сме повярвали.

На второ място, забележете, че за този човек е невъзможно да се върне при Бога *“докато разпъва втори път в себе си Божия Син...”*. С други думи, невъзможността да се обнови съществува само докато даденият вярващ продължава да съгрешава волно и отказва да дойде при Бог в покаяние! В момента, в който човек се покае, т.е. остави греха си и дойде при Бог да проси милост, той може да бъде обновен.

Ще завърша с моето лично свидетелство, тъй като дълги години бях отпаднал от вярата. Повярвах още като тийнейджър, по време на голямото съживление в България. Скоро след това отпаднах от вярата, като бях повече от 10 години далеко от Бога. Сигурен съм, че бях истински новороден, бях опитал от доброто Божие Слово, пребъдвах в Библията и в молитва, и хвалех Бога с часове. Свидетелствах за Исус и дори бях преследван за вярата си. Тогава не бях кръстен в Святия Дух.

По това време се разболях, като вярата ми се разклати, и малко повече от година по-късно отпаднах. Тогава нямах духовен наставник нито редовно общение с вярващи.

Но Бог, в голяма си любов, ми показа милост и много години по-късно ме възвърна към Себе Си, като трябваше да премина през много трудности, някои от които изброих по-горе в тази глава. И дойде денят и часът, в който Бог, по средата на един дървен мост, ми откри, че ми е простил всички грехове и че ме е изцелил от отстъплението ми. Няколко месеца по-късно Той ме изпълни със Святия Дух и ме призова в служение. Никога няма да забравя думите на един проповедник, чрез когото Бог ми показа, че Той иска и желае да ме приеме при Себе Си:

“Докато има дихание в теб и докато дори само един атом в теб копнее да се върне при Бог, ти можеш да го направиш!”

Самото желание в теб да се върнеш при Бог означава, че ти не отговаряш на описанието в Евреи 6:4-6. Хвани се за притчата за блудния син (Лука 15:11-32). Повярвай в притчите за изгубената овца (Лука 15:3-7) и изгубената драхма (Лука 15:8-10). Не бой се, само вярвай (Лука 8:50) и помни думите на апостол Павел:

“Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз. Но придобих милост по тази причина, за да покаже Исус Христос в мене, главния грешник, цялото Си дълготърпение, за пример на онези, които щяха да повярват в Него за вечен живот.” 1 Тимотей 1:15-16

Глава 14 – Как да не отпаднем от вярата?

В предишната глава разгледахме някои пречки за възвръщането на отпадналия християнин към Бога. Но както е по-добре човек да бъде здрав, отколкото да бъде болен, и след това да оздравее, така и тук, по-добре е въобще да не отпаднеме от Бог. Тогава какво можем да направим, за да останем верни докрай?

На първо място, вярващият трябва да изгради живот на пребъждане в Бога. Четенето на Словото и постоянството в молитва са двата основни навика, които са нужни, за да се поддържа духовният огън в сърцето ни:

“Христовото слово да се вселява във вас богато...” Колосяни 3:16

“Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото – немошно.” Марк 14:38

На второ място, общението с други новородени вярващи ни помага да останем близо до Бога. Християнството не е живот за самотници. Лично аз съм убеден, че без общението с други вярващи и тяхната подкрепа в молитва не бих могъл да завърша християнския си живот успешно:

“...и нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела, като не представаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава.” Евреи 10:24-25

Веднъж построили солидната основа на нашата вяра, чрез изградените навици на четене на Словото, молитвата и общението с вярващи, ние трябва да търсим своето служение,

което Бог има за нас. Когато един християнин служи на Бога в смирение и любов, той трудно може да охладнее или да отпадне.

Чрез служението човек вижда своята полезност като вярващ. В него той може да види действието, вниманието и любовта на Бога към другите хора (вярващи и невярващи). Така вярата му нараства, доверието му към Бог расте и по този начин неговото повяряване не е напразно. ***Истинско и пълно познаване на Бог не е възможно без служение на Него!***

“Затова, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими и преизобилствайте винаги в Господнето дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е напразен.” 1 Коринтяни 15:58

Това, което обединява всички изброени по-горе стъпки, с които можем да се опазим във вярата, е посвещението ни на Бог. Без него те биха били безсмислени. Каква полза, че за кратко време служим на Бог, ако не сме решили да бъдем Негови слуги до живот? Нима наистина бихме чели, изследвали и живели Библията, ако не копнеем в сърцата си да бъдем святи, на каквато и да е цена? Бихме ли могли да се молим на Бог с постоянство, ако сме разделени между греха и Него?

Посвещението е решение да бъдем Божии и да Му служим, както и готовността да оставим греховете си и да бъдем готови да платим всяка цена, която Той би поискал от нас. То е решението да позволим на Бог да ни направи подобни на Сина Си Исус (Римляни 8:29).

Много от вярващите, които срещам, нямат това посвещение. Те се надяват на Бога, молят се, четат Библията, ходят на църква, имат своите свидетелства за Божията намеса в живота им, но никога не достигат до едно истинско и

безусловно предаване на Бог. Те съчетават живота си с християнството, но не позволяват Христос да бъде Господар над всичко в него. Техните цели са различни от целите на Бог и Божието царство през по-голяма част от времето. Те не се събуждат всяка сутрин, за да бъдат водени от Бог в Неговите пътища, а по-скоро си мислят, че знаят как да продължат в своите си, без да изгубят и Него.

“Защото Христовата любов ни принуждава да разсъждаваме така, че понеже един е умрял за всички, то всички са умрели; и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал. Затова отсега нататък ние не познаваме никого по плът; ако и да сме познали Христос по плът, пак сега вече не Го познаваме така.” 2 Коринтяни 5:14-16

Освен пребъдването в Бога (четене на Библията, молитва и общение с вярващи) и служението вярващият трябва да расте в плодовете на Духа и в добродетелите:

“поради тази причина положете всяко старание и прибавете към вярата си добродетел, към добродетелта си – благоразумие, към благоразумието си – себеобуздание, към себеобузданието си – търпение, към търпението си – благочестие, към благочестието си – братолюбие, и към братолюбието си – любов. Защото ако тези добродетели се намират у вас и изобилстват, те не допускат да бъдете безделни, нито безплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос. Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране; защото като вършите това, никога няма да отпаднете.” 2 Петър 1:5-8,10

Тук виждаме баланса в Божието Слово – външното служение на Бога е подплатено от вътрешния растеж в сърцето, в качества като добродетелност, благоразумие,

себеобуздание, търпение, братолюбие и любов. Чрез тях, ние ще можем да затвърдим призванието си и да не отпаднем от вярата.

Независимо в кой етап на духовно развитие намираме себе си, нека към всичко това да прибавим искреното желание да останем смирени! Гордостта е грехът, който лесно и бързо може да ни извади от тесния Христов път. Ако тя събори най-съвършения архангел, ще може и нас да отклони, ако не я намразим и не внимаваме да не присъства в душата ни.

Виждаме, че определящото за нашия успех като християни е сърцето ни. Трябва да решим да бъдем верни на Бог докрай. Каквото и да става, през каквото и да минаваме, дори и да падаме в грях, ние трябва да решим да Му бъдем верни. От нас се изисква не да имаме необходимата сила в себе си, а само искреното желание да устоим докрай – да не бъдем като Юда Искариотски, който предаде Господа за пари, да не бъдем като Димас, който остави Павел, обиквайки света (2 Тимотей 4:10). Това е единственият път на спасение:

“Но който устои докрай, той ще бъде спасен.” Матей 24:13

Не трябва да се съмняваме, че ще бъдем изпитани. Въпросът не е дали, а кога! Трябва винаги да сме готови за изпитанията, независимо дали те ще дойдат чрез предателства, страдание, преследване заради вярата или изкушения.

Вярата, посвещението и верността ни ще бъдат изпитани на практика. Ако имаме това знание и очакване, ще ни бъде по-лесно да минем през всички изпитания и да бъдем победители чрез нашия Господ Исус Христос.

Глава 15 – За страданието

Никой човек не харесва страданието, независимо под каква форма идва то. Няма книга или проповед, които да могат да ни подготвят напълно за него. Библията ни говори за страданието, дава ни много примери на вярващи, които макар и да са имали Божието благоволение в живота си, са минавали през него. Всеки от нас трябва сам да изпита и да се научи да преминава през страданието по начин, угоден на Бога, и достоен за един вярващ.

В това отношение ние, християните, имаме предимството пред останалите хора. Въпреки че Бог не премахва страданието от живота ни, Той ни обещава, че ще бъде с нас през всичко, през което преминаваме:

“Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света.” Йоан 16:33

“И, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света.” Матей 28:20б

Освен това Той ни обещава, че ще допуска в живота ни само изпитания, които можем да понесем:

“Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; но верен е Бог, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, а заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите.” 1 Коринтяни 10:13

Нашата надежда е в Бога. Независимо през какво минаваме, ние трябва да вярваме, че няма нищо невъзможно за Него. Колкото повече устояваме в изпитанията и страданията ни като вярващи, толкова повече ще растат вярата и упованието

ни в Бога. Ако упражняваме нашата вяра с постоянство, ще бъдем непоклатими в живота и няма да може да бъдем лесно отклонени от Христовия път.

За да бъде един християнин утвърден в Бога, той трябва ясно да осъзнае факта, че в този живот ще страда. През вековете много вярващи са отпадали от вярата, тъй като не са очаквали това. Някак си ние сме склонни да предположим, че веднъж приели Христос за наш Спасител, Той няма да допусне да страдаме. Това обаче не беше учението на апостолите:

“И след като проповядваха благовестието в този град и придобиха много ученици, върнаха се в Листра, Икония и Антиохия и утвърждаваха душите на учениците, като ги увецаваха да постоянстват във вярата, и ги учеха, че през много скърби трябва да влезем в Божието царство.” Деяния 14:21-22

Когато вярващият не очаква страданието, дяволът идва с лъжките си и лесно може да го убеди, че Бог не го обича. Веднъж съмнявайки се в Божията любов, християнинът може много лесно и бързо да отпадне от вярата, задържайки чувство на огорчение и мислейки, че Бог го е предал.

На християните не е дадено само да страдат (като всички останали хора), но и да страдат за Христос. Ето и някои от основните форми, под които можем да очакваме страданията в живота ни:

- Огнени изпитания.
„Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но се радвайте, че с това вие имате общение в страданията на Христос, за да се зарадвате много и когато се яви Неговата слава.“ 1 Петрово 4:12-13

- Опозоряване и похулване.
 „Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас от тяхна страна се хули, а от ваша страна се прославя.“ 1 Петрово 4:14
 „Блажени скърбящите, защото те ще се утешат. Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене...“ Матей 5:4,10-11
- Плач.
 „Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и ще заридаете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се обърне на радост. Жена, когато ражда, е в скръб, защото е дошъл часът ѝ; а когато роди детето, не помни вече мъките си поради радостта, че се е родил човек на света. Така и вие сега имате скръб; но Аз пак ще ви видя и сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой няма да отнеме.“ Йоан 16:20-22
- Скърби и беди.
 „...за да не се разколебава никой от тези скърби; защото вие знаете, че за това сме определени. Защото когато бяхме при вас, казахме ви предварително, че има да претърпим беди; което и стана, както знаете.“ 1 Солунци 3:3-4
 „Тогавата един от старейшините проговори, като ми каза: Тези, облечени в бели дрехи, кои са и откъде са дошли? Аз му отговорих: Господине, ти знаеши. А той ми каза: Това са онези, които излизат от голямата скръб; и са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца.“ Откровение 7:13-14
- Побой и затваряне.

„А когато чуете за войни и за военни слухове, не се смущавайте; това трябва да стане; но това не е свършекът. Защото народ ще се повдигне против народ и царство против царство. Ще има трусове на разни места, ще има глад; а тези неща са само начало на страданията. Но вие гледайте себе си, защото ще ви предадат на съдилища и в синагоги ще ви бият; и пред управители и царе ще застанете заради Мене, за да свидетелствате на тях.“ Марк 13:7-9

- Отхвърляне и омраза.

„И ще бъдете мразени от всички заради Моето име; но който устои до край, той ще бъде спасен.“ Марк 13:13

- Конфискация на имоти.

„Припомняйте си още за първите дни, когато, след като бяхте просветени, претърняхте голяма борба от страдания, кога опозорявани с хули и оскърбления, кога пък като съучастници с тези, които страдаха така. Защото вие не само страдахте с онези, които бяха в окови, но и радостно посрещахте разграбването на имота си, като знаете, че вие си имате по-добър и траен имот.“ Евреи 10:32-34

- Мъчения и умъртвяване.

„А преди да стане всичко това, ще сложат ръце на вас и ще ви изгонят, като ви предадат на синагоги и в тъмници, и ще ви извеждат пред царе и пред управители заради Моето име. И така, решете в сърцата си да не обмисляте предварително какво да отговорите, защото Аз ще ви дам така мъдро да отговорите, че всичките ви противници ще бъдат безсилни да ви противостоят или противоречат. И ще бъдете предадени даже и от родители и братя, от роднини и приятели; и ще умъртвят някои от вас.“

*И ще бъдете мразени от всички поради Моето име.
Но и косъм от главата ви няма да загине. Чрез
твърдостта си ще спечелите душите си.“*

Лука 21:12, 14-19

Нека да благодарим на Бога, че Той обикновено не допуска да бъдем изпитани по всички гореизброени начини!

Вярвам, че за човек е по-лесно да мине през някоя трудност, ако знае защо минава през нея, т.е., ако осъзнава причините за това страдание. Ето и някои от тях, които съм видял досега в Божието слово или в моите опитности:

- Стрдания, поради това че служим на Христос.
Кой войник отива на война, очаквайки покой и удобства? Така и вярващият, като Христов служител, може да очаква съпротива от Сатана и хората, които той управлява.
„Съучаствай в страданията като добър войник на Исус Христос.“ 2 Тимотей 2:3
„Сега се радвам в страданията си за вас, като от своя страна допълвам недостига на Христовите скърби в моето тяло заради Неговото тяло, което е църквата...“ Колосяни 1:24
- Стрдания като Божии деца.
„Защото беше уместно Онзи, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания Начинателя на тяхното спасение.“ Евреи 2:10
„По време на земния Си живот Исус със силен вик и сълзи отпрати молитви и молби към Бога, Който можеше да го спаси от смърт, и като бе послушан поради благоговението Си, макар и да е Син, пак се научи на послушание от това, което пострада...“ Евреи 5:7-8

- Стрдания, заради това че сме в плът.
Не трябва да забравяме, че част от нашите стрдания на тази земя произтичат от простия факт, че сме в човешко тяло, подвластно на болести, немощи и стареене.
„Наистина, докато сме в това тяло, стеном обременени. Затова не искаме просто да се съблечем, а да се облечем в небесното тяло, та смъртното да се погълне от живота.“ 2 Коринтяни 5:4
- Стрдания, понеже живеем на тази земя.
„Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света.“ Йоан 16:33
Освен вече споменатите причини, част от скърбите ни идват от това, че живеем в свят, прокълнат от Бога. Некоректното поведение на другите, болестите и финансовите проблеми са само няколко примера за изпитания, които животът на тази земя предлага. Християнинът трябва много рано в своя духовен живот да прозре, че никога няма да изгради Рая на тази земя, трябва да приеме и очаква лошите дни в живота си, надявайки се на Божията помощ, докато ги преминава.
- Стрдания по време на изкушения.
„Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне. Съпротивете му се, като стоите твърди във вратата, като знаете, че същите стрдания се понасят и от братята ви по целия свят.“ 1 Петрово 5:8-9
Този тип стрдание е познато само на тези, които с постоянство се съпротивяват на Сатана. Това е разпъването на плътта, към което Новозаветните Писания ни насърчават (виж Колосяни 3). Борбата

срещу греха и страданието на плътта, която бива разпъвана, могат да бъдат толкова интензивни, че авторът на Евреи ни предупреждава:

„Не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха.“ Евреи 12:4

- Благочестивите и изпълнени със Святия Дух вярващи ще бъдат гонени.

„Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас. От тяхна страна се хули, а от ваша страна се прославя.“ 1 Петрово 4:14

„Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени.“ 2 Тимотей 3:12

Веднъж решили да живеем свят и изпълнен с Божия Дух живот, ние ще бъдем гонени от невярващите. Това е духовен закон, най-добре обобщен в “Посланието към Галатяните”:

„Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега.“ Галатяни 4:29

- Бог изпитва Своите деца.

„Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; но верен е Бог, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, а заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите.“ 1 Коринтяни 10:13

Много често Бог изпитва преди да благословя. Само Той знае колко Негови деца са спрели да растат духовно, понеже са се отказали и върнали назад, малко преди Той да ги благослови. Обикновено растежът в служението също е на стъпала, разделен от периоди на изпитания, през които християнинът трябва да се

приближава още по-близо до Бог чрез молитва и четене на Словото.

Нека сега да разгледаме ролята на страданието и плодовете, които то произвежда във верния християнин:

- Страданието произвежда търпение.
„Смятайте го за голяма радост, братя мои, когато попадате в разни изпитания като знаете, че изпитанието на вашата вяра поражда търпение. А търпението нека извърши делото си свършено, за да бъдете свършени и цялостни, без никакъв недостатък.” Яков 1:2-4
- Страданието изпитва вярата, което от своя страна произвежда слава за Бога.
„В което се радвате, ако и за малко време да скърбите сега (ако е необходимо) в разни изпитания с цел: изпитването на вашата вяра, което е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос...” 1 Петрово 1:6-7
- Страданието помага на вярващия да остави греховете си, т.е. страданието освещава.
„И така, понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото този, който е пострадал по плът, е оставил греха, за да живее през останалото в тялото време не вече по човешки страсти, а по Божията воля.” 1 Петрово 4:1-2
- Страданието утвърждава и прави вярващия непоколебим.
„А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христос Исус, ще ви

усъвършенства, утвърди, укрепи и направи непоколебими, след като пострадате малко. “ 1 Петрово 5:10

- Страданието произвежда надежда и упование в Бога.
„И не само това, но нека се хвалим и в скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост, а твърдостта – изпитана правда, а изпитаната правда – надежда. А надеждата не посрамва, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения ни Свят Дух.“ Римляни 5:3-5

Минавайки през изпитания и страдания, вярващият побеждава чрез Божията помощ и благодат. С течение на времето, бидейки верен на Бог, той расте в упование на Него, спомняйки си предишните победи, и оттам расте в *„надеждата която не посрамва“*.

- Вярващият се научава да състрадава на другите.
„И ако страда една част, всички части страдат с нея; или ако се слави една част, всички части се радват заедно с нея.“ 1 Коринтяни 12:26

Лично аз не вярвам, че човек може да състрадава на другите в степената, в която Бог очаква от него, без първо сам той да е страдал. За плътския християнин това може да не е голяма придобивка, но за решените да се уподобят на Своя Спасител (Римляни 8:29) страданията им позволяват да растат в състрадание – един от атрибутите на Самия Бог!

- Вярващият придобива способност да утешава другите.
„Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостивите и Бог на всяка утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние се

утешаваме от Бога. Защото както изобилстват в нас Христовите страдания, така и нашата утеха изобилства чрез Христос.“ 2 Коринтяни 1:3-5

- Стрданияето помага да обърнем поглед от земното към вечното.

„Защото нашата кратковременна лека скръб произвежда все повече и повече една изобилна вечна слава за нас, които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.“ 2 Коринтяни 4:17-18

- В страданията и гоненията вярващият оставя своята сила и разчита на Божията.

„Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христос; защото когато съм немощен, тогава съм силен.“ 2 Коринтяни 12:10

Оставен сам на себе си, човек винаги ще бъде самодостатъчен. Навсякъде около нас чуваме изказвания като “Вярвам единствено в себе си”. Този тип мислене е пагубен за християнина, било като обикновен вярващ или като Божий служител. Истинската духовна сила се намира, когато се оставят човешките опити за святост и се прибегне при Бога, чрез Чиято благодат ние побеждаваме греха и предизвикателствата (Евреи 4:16, Филипяни 4:13).

- Временното страдание произвежда вечна слава.

„Защото нашата кратковременна лека скръб произвежда все повече и повече една изобилна вечна слава за нас, които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.“ 2 Коринтяни 4:17-18

Наистина едно удивително изказване – нашата временна скръб произвежда вечна слава за нас.

Удивително, понеже нещо „временно“ (на тази земя) като страданието може да ни донесе нещо вечно и непреходно.

Надявам се, че гореизброените плодове от страданието ще мотивират към вяност всеки християнин, който е сериозен спрямо Бога и иска да бъде използван от Него. Тук е нужно нашето смирение, за да осъзнаем, че Бог най-добре знае кога и до каква степен ние имаме нужда от страданието като средство за нашето осветение, изграждане на характера и утвърждаване във вярата!

Ще завърша темата с някои съвети за това как на практика трябва да отговаряме на страданието в живота ни:

- Имай търпение и твърдост.
„Братя, вземете за пример на злострадание и на търпение пророците, които говориха за Господнето име.“ Яков 5:10
„Радвайте се в надеждата, в скръб бъдете твърди, в молитва – постоянни.“ Римляни 12:12
- Моли се.
„Зле ли страда някой от вас, нека се моли. Весел ли е някой, нека пее хваления.“ Яков 5:13
- Не се бой.
„И кой ще ви стори зло, ако сте ревностни за доброто? Но даже ако пострадате за правдата, блажени сте; а „от тяхното заплашване не се бойте, нито се смущавайте.“ 1 Петрово 3:13-14
- Смирявай се.
„Слуги, покорявайте се на господарите си с пълен страх, не само на добрите и кротките, но и на опърничавите; защото това е благоугодно, ако някой от съзнанието за Бога претърпява скръб, като страда несправедливо. Защото каква похвала, ако

понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога. Защото и за това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас и ви остави пример да вървите по Неговите стъпки...“ 1 Петрово 2:18-21

- Радвай се.

„Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но се радвайте, че с това вие имате общение в страданията на Христос, за да се зарадвате много и когато се яви Неговата слава.“ 1 Петрово 4:12-13

„Блажени вие, които гладувате сега, защото ще се наситите. Блажени вие, които плачете сега, защото ще се засмеете. Блажени сте, когато ви намразят човеците и когато ви отлъчват от себе си и ви оскъряват, и отхвърлят името ви като лошо заради Човешкия Син; възрадвайте се в онзи ден и заиграйте, защото, ето, голяма е наградата ви на небесата; понеже бащите им така постъпваха с пророците.“ Лука 6:21-23

- Не отвърщай и не заплашвай. Предавай всичко на Бога.

Нека да следваме примера на Исус, „Който, когато Го хулеха, с хула не отвърщаше; когато страдаше, не заплашваше; а предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо...“ 1 Петрово 2:23

- Продължавай да вършиш добро и да служиш.

„Защото е по-добре да страдате, като вършите добро, ако такава е Божията воля, а не като вършите зло. Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправедните, за да ни

приведе при Бога, като беше умъртвен по плът, но оживотворен по Дух... “ 1 Петрово 3:17-18

„Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател като вършат добро.“ 1 Петрово 4:19

„Но ти внимавай във всичко, понасяй страдания, извърши делото на благовестител, изпълнявай вярно службата си.“ 2 Тимотей 4:5

На нас, като хора, ни се струва, че Бог очаква ние да Му служим само когато сме добре. Горните пасажи доказват обратното. Когато страданието и изпитанията не успяват да спрат духовния живот на християнина (неговото поклонение и служение пред Бог), тогава можем да сме сигурни за неговото духовно израстване и зрялост.

- Не се срамувай, ако страдаш като християнин.
„Никой от вас да не страда като убиец или крадец, или злодей, или като такъв, който се бърка в чужди работи. Но ако страда някой като християнин, да не се срамува, а нека слави Бога с това име.“ 1 Петрово 4:15-16
- Състрадавай на другите.
„Радвайте се с онези, които се радват; плачете с онези, които плачат.“ Римляни 12:15
„И ако страда една част, всички части страдат с нея; или ако се слави една част, всички части се радват заедно с нея.“ 1 Коринтяни 12:26
- Обичай и се моли за тези, които те гонят.
„Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят“ Матей 5:44
- Пази се от човеците.
“Ето, Аз ви изпращам като овце между вълци; и така, бъдете разумни като змиите и незлобливи като

гълъбите. И се пазете от човеците, защото ще ви предават на съдилища и в синагогите си ще ви бият. Да! И пред управители и царе ще ви извеждат заради Мене, за да свидетелствате на тях и на народите.“
Матей 10:16-18

Надявам се настоящата глава да те е мотивирала да бъдеш смел в посещаването на изпитанията и страданията в живота ти. Относно тях, въпросът никога не е “Дали?”, а “Кога?”. Помни, че Бог винаги е в контрол и че няма изпитание в живота ти, което Той да не е допуснал. Помни плодовете на страданието, на които можеш да се радваш, ако го преминеш по правилния начин.

Никога не оставяй Бог заради страдание или изпитание. Това е грешката, която мнозина са направили и така са погубили душите си. Помни, че страданието е полезно за душата ти само когато преминаваш през него като послушен християнин. Постоянното ни покорство пред Бога е най-добрата подготовка за идващите изпитания и страдания.

Глава 16 – Имай дълготърпение

Вече видяхме в Глава 1, че християнският живот е маратон, в който трябва да устоим докрай. Една от ключовите добродетели, нужна за това, е дълготърпението. Това е и една от най-слабите страни на човешкия характер. Като деца никой не ни е учил на нетърпение – то е характеристика на плътта, с която сме родени и която проявяваме от ранна възраст.

Изграждането на дълготърпение, следователно, е от критично значение за нашето устояване във вярата. Писанията често ни напомнят за това:

“И така, аз, затворник в Господа, ви моля да водите живот, достоен за звание, към което бяхте призвани, със свършено смирение и кротост, с дълготърпение, с поносимост един към друг в любов...” Ефесяни 4:1-2

“А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон.” Галатяни 5:22-23

“И така, като Божии избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благост, смирение, кротост, дълготърпение.” Колосяни 3:12

“Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, и аз ще опазя теб от времето на изпитанието, което ще дойде върху целия свят да изпита онези, които живеят по земята.” Откровение 3:10

Как обаче да придобием тази неприсъща за нас добродетел, без да сме поставени в ситуации, които я изискват? Страхувам се, че това е невъзможно.

Следователно трябва да очакваме Бог да допуска изпитания в живота ни, които да ни научат на дълготърпение. Те никога не са приятни за плътта и никой не би избрал доброволно да мине през тях. За нас би било достатъчно да оставим изпитанията зад гърба си, но за Бог, като наш Възпитател и Осветител, е важно да извлечем духовната полза от изграденото дълготърпение.

Напълно възможно е да минеш през изпитанието като обикновен човек, роптаещ и негодуващ за сполетялото те нещастие, без да придобиеш дълготърпение. Само ти можеш да вземеш решението дали да живееш така или искаш да бъдеш ученик на Христос, извличащ духовна полза от всяка трудност в живота ти.

Веднъж придобил дълготърпение, ти ще бъдеш много посилен духовно – един непоколебим вярващ, пред който ще се отворят вратите на служението, което Бог има за теб. Без дълготърпение и готовност да растеш в него, не очаквай Божия призив за служение в живота ти:

“...поради тази причина положете всяко старание и прибавете към вярата си добродетел, към добродетелта си – благоразумие, към благоразумието си – себеобуздание, към себеобузданието си – търпение, към търпението си – благочестие, към благочестието си – братолюбие, и към братолюбието си – любов. Защото ако тези добродетели се намират у вас и изобилстват, те не допускат да бъдете безделни, нито безплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос.” 2 Петър 1:5-8

Апостолите устояха заедно с Исус по време на Неговото земно служение, затова и Той можа да ги използва толкова мощно след Своето възнесение:

“А вие сте онези, които устояхте с Мене в Моите изпитания.” Лука 22:28

Затова нека да внимаваме на себе си и да се изпитваме – имаме ли дълготърпение в трудностите, които ни спхождат? Бързаме ли и припираме ли Бог в нашите молитви? Нека днес да решим да позволим на изпитанията в живота ни да оформят характера ни по начина, по който Бог желае.

Глава 17 – Бъди смирен

“Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко.” Матей 11:28-30

Нашият Господ ни кани да се научим от Него на кротост и смирение. Не да изцеляваме болните, не да гоним демони или да местим планини, а да бъдем кротки и смирени – точно това, което ние хората най-малко ценим. Това е и урокът, който вярващите най-много пренебрегват.

Смирението е един от трите основни ключа за успешен християнски живот (другите са вярата и покорството). Ако искаш да си успешен християнин, да принасяш много плодове на Бог в живота си – научи се на смирение! За да тичаш с лекота по очертаното пред теб духовно поприще – смири душата си! Не за седмица или две – докато получиш нещо от Бог, а до края на живота ти! ***Степената ти на смирение определя мярката на Божията благодат, която ще получиш:***

“Така и вие, по-младите, покорявайте се на презвитерите. Да, всички един на друг. Облечете се със смирение; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.” 1 Петър 5:5

Смирението не е просто липсата на това, което ние обикновено приемаме за гордост и често виждаме в някои хора около нас. То е позиция на пълна зависимост от Бог, в

която вярващият осъзнава, че не може да Му даде нищо и че не е способен да Му служи без Неговата помощ (Йоан 15:5). То ни кара да осъзнаем и да помним, че не притежаваме нищо добро, което да не сме получили от Бог (1 Коринтяни 4:7). Само истинското и дълбоко смирение може да те излекува от вътрешното ти желание да се сравняваш с другите.

Когато се сравняваме с другите вярващи, имаме само два възможни резултата:

- Когато видим, че другите имат повече от нас – завист.
- Когато ние имаме повече от тях – гордост.

И двата резултата не са благоприятни за нашата душа и наскърбяват Святия Божий Дух. Затова не се сравнявай с другите.

Всички ние имаме нужда да видим и да се убедим в това, че Бог ни обича, но грешката, която мнозина правят, е да мислят, че колкото по-големи дарове или служения имат, толкова повече Бог ги обича. Това е голяма заблуда. Бог ни обича еднакво и то точно толкова, колкото обича Своя Син Исус:

“Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен.” Йоан 17:23

Ако повярваш в тази истина, ще можеш по-лесно да спреш да се сравняваш с другите и да не измерваш Божията любов с това, което имаш или правиш за Него.

Смирението пред Бога е невъзможно без смирение пред хората. Така, както не можем да обичаме Бог, без да обичаме ближния (1 Йоан 4:20), не можем да се смиряваме пред Него, ако не го правим и пред хората. Но за повечето от нас е трудно

да поискаме да се смирим пред ближните. Това не е нещо естествено за човека, нито е добродетел, която се цени от света, в който живеем. Единственият начин вярващият да го направи е, когато той копнее да се приближава и да познава Бог.

Истинската библейска святост е невъзможна без истинско смирение. В момента на огнено изкушение, изборът, който имаме пред себе си, винаги е прост – Божията воля, която плътта ни често не разбира и отхвърля, и нашата воля, която винаги изглежда като един естествен, лесен и приятен изход от изкушението.

Когато вярващият реши, дълбоко в сърцето си, да изпълни Божията воля, той е вече победил. Това решение е неговото смирение да направи това, което Бог казва, без задължително да знае причините за Божията заповед. Дори когато умът му разбира тези причини, в плътта си чувства копнежа за греха, който скрива от душата му разумността на Божията воля. В такива моменти, само смиреният вярващ ще може да вземе правилния избор и да надделее над изкушението. И както вярата се усъвършенства чрез делата (Яков 2:22), така и нашето смирение расте с всяко следващо снишаване пред Бога и хората.

С течение на годините, Бог осветява сърцето на вярващия и той започва да осъзнава полезността и богатството на Божието дело в живота си. Напълно възможно е в този момент християнинът да се възгордее от постигнатото ниво на святост и смирение. ***С други думи, възможно е да се възгордеем от постигнатото смирение!*** Няма нищо по-страшно от това човек да е уверен, че е смирен, докато в него има духовна гордост. Затова и трябва да бъдем бдителни, до края на живота ни, и да искаме от Бог да ни дава правилно виждане за самите

нас. Нека трезвено да помним, че всичко, което имаме е от Него!

Доколкото ти е възможно, избягвай горделивите служители и особено горделивите проповедници. Ако те не са усвоили този основен урок в християнския живот, на какво друго могат да те научат? Търси общение със смирени вярващи, които са искрени и не се срамуват да признаят, че самите те понякога съгрешават. Считай смирението за най-важния белег на християнската святост.

Глава 18 – Винаги прощавай

Мнозинството от вярващите подценяват злината и последствията на три основни греха – неверието, духовната гордост и непростителността. Тук ще се спрем върху последния.

Като че ли повечето християни гледат на непростителността като на някаква своя привилегия – те си мислят, че имат право да решат дали и кога да простят. Някои биха дали прошка при определени условия, а други са готови да загърбят винаги човека, който ги е наранил. Истината е, че никой християнин няма право да таи непростителност. Ако не прощаваш на хората, ти не можеш да влезеш в Божието царство, тъй като Сам Бог Отец не ще прости твоите грехове:

“Защото ако вие простите на човеците прегрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на човеците прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения.” Матей 6:14-15

Всеки вярващ ще направи добре, ако разсъждава върху горните стихове и ако редовно проверява себе си, за да види дали е простил от сърце на своите длъжници.

Освен този огромен риск, отказът ни да простим винаги води до спирането на нашия духовен растеж. Каква полза от ходенето на църква, пеенето на песни, четенето на Библията и принасянето на молитви, ако ти не си простен от Бог поради твоя отказ да простиш на другите? Точно в такива ситуации някои християни, от истински поклонници, се превръщат в религиозни вярващи, без дори да осъзнават, че вече не ходят с Бога!

Понякога християните прощават, но само привидно. Въпреки че с ума си те вярват, че са простили, в сърцето им все още има огорчение. В момента, в който видят другия, те се изпълват с негативните мисли на гняв, раздразнение, огорчение или омраза. Това е сигурен знак, че прошката не е от сърце.

В такъв случай единственото решение за християнина е да бъде честен със себе си, да се бои от Божието Слово, което ясно показва греха му, като това ще го накара да започне да търси помощ от Бог в молитва, а ако е нужно – и в пост.

Бих казал, че битката с непростителността е наполовина извоювана в момента, в който ние признаем пред себе си, че не сме простили истински. Отгук нататък, това, което остава, е да искаме в молитва от Бог да ни помогне да го направим. След като сме се молили от сърце затова, нека да простим на глас пред Бог, пускайки на свобода нашия “длъжник”. Добре е също да започнем да се молим Бог да да го благослови, укрепи и утвърди.

Възможно е, след като сме направили всичко това, отново да се борим с обвинителни или осъдителни мисли, особено когато срещаме дадения човек. Това само показва, че трябва да продължим да се молим и да прощаваме. За щастие, прошката става много по-лесна, след като сме простили първите няколко пъти.

Често задаван въпрос е до каква степен се очаква от нас да общуваме с човек, който ни е наранил в миналото? Като хора, ние сме много по-склонни да загърбим отношенията и познанството си с него, отколкото да са опитаем да ги възстановим. Примерът, който давам на хората, е с прошката, която ние получаваме от Бог ежедневно. Ти съгрешаваш, отиваш при Него и искаш прошка в името на Сина Му Исус.

Ако си добре наставен във вярата, знаеш, че Бог моментално ти прощава и те умива от този грях! Какво прави Той след това? Спира ли да ти говори или да слуша молитвите ти? Пази ли те надалеко от Себе Си? Ако не прави така, не би ли следвало и ние да се опитваме да възстановим отношенията си с прегрешилия ни, доколкото това зависи от нас?

С това не искам да кажа, че трябва сами да се тикаме “под шамарите” на тези, които систематично ни нараняват, обиждат или атакуват. Трябва да имаме мъдрост и да разпознаваме такива хора, но дори и в тези случаи трябва да простим и да се молим за тях, като искаме от Бог да ги спаси и освободи от техния грях (ако вече са вярващи).

Глава 19 – Отхвърли огорчението

Свързано с греха на непрошката е огорчението. То е почвата, от която изниква отказът ни да простим на съгрешилите ни. Задържането на огорчение, наред с много други грехове, няма място в сърцето на никой Христов ученик:

“Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, а онова, което е добро, за назидание според нуждата, за да принесе благодат на тези, които слушат; и не наскърбявайте Святия Божий Дух, в Когото сте запечатани за деня на изкуплението. Всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба да се махнат от вас; и бъдете един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христос е простил на вас.” Ефесяни 4:29-32

Всеки християнин е напълно опростен пред Бог Отец и умит в Христовата кръв. Неговият огромен дълг е заличен заради Христа, затова и той е длъжен да прощава на всички и да не таи огорчение против никого.

Чувството на огорчение е нормално за всяко човешко същество. Това, което на нас като вярващи не ни е позволено, е да го задържаме. Както видяхме в Ефесяни 4:31, всяко огорчение трябва да бъде отхвърлено – това е заповед, а не препоръка! Нека никой вярващ да не подценява духовния резултат от задържането му. Упорстввайки в него, християнинът загубва Божия мир в сърцето си, неговият духовен растеж скоро спира и така наскърбява Святия Дух (Ефесяни 4:30).

Още по-пагубен е фактът, че в църквата се получава разделение между частите ѝ тогава, когато възниква този проблем между вярващи. Божията воля е потърпевшият да

отхвърли огорчението и да прости, докато съгрешилият трябва да поиска прошка.

Моят съвет към всеки вярващ е да се научи да прощава и да не таи огорчение в себе си дори ако никога не му е поискана такава. Задържаното огорчение е една непрестанна причина за съгрешаване на вярващия и затова е по-добре, ако веднъж завинаги решим да отхвърлим това чувство.

Това, което може да ни помогне да се справим по-лесно с огорчението, е да осъзнаем, че ние самите сме огорчавали другите. Ако поразмислим внимателно, ще можем да си спомним случки от нашия живот, в които сме съгрешавали и огорчавали ближните, дори тогава, когато не сме искали да го правим. Затова, нека да простим и да забравим чуждия грях спрямо нас и така да пуснем собствената си душа на свобода!

Глава 20 – Страхът от хората

Апостол Павел е категоричен, че угаждането на очакванията на хората и служението на Господ Исус Христос са взаимно изключващи се. Всяко от тях ще доведе, рано или късно, до необходимостта от отричане на другото:

“У хора ли търся сега благоволение или у Бога? Или на хора искам да угаждам? Ако бях още угаждал на хора, нямаше да бъда Христов слуга.” Галатяни 1:10

Безспорно е, че дълбоко в нас ние имаме залегнало желанието да бъдем приемани, харесвани и търсени от другите. Но истината е, че при повечето хора, това желание е толкова силно, че то владее над тях и определя до голяма степен техните действия. “Какво ще кажат хората?”, “Не казвай на другите!”, “Какво ще си помислят съседите?” са фрази, които като че ли парализират нашите реакции в кризисни моменти и ни държат във вечен страх от човешкото мнение.

На фона на тези реалности, чуваме думите на нашия Господ:

“Ако дойде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си, децата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик.” Лука 14:26

Понякога погрешно разбирани от невярващия свят, те ясно показват волята на Бог за нас – да не бъдем подвластни и зависими от човешкото мнение, дори и на тези, най-близки на нас. Тесният и дълъг път на християнската вяра предлага множество изпитания, в които трябва да изберем между това

да следваме Христос или да отпаднем, следвайки желанието на невярващи близки, роднини и приятели, които с радост биха предпочели да ни видят в греха, като себе си, отколкото верни на Бог.

Страхът от хората и тяхното мнение накара Никодим да отиде при Исус нощем (Йоан 3:2). Страхът от хората беше и причината мнозина повярвали юдеи да не могат да изповядат Христос открито:

“Но пак мнозина от първенците повярваха в Него; но заради фарисеите не Го изповядаха, за да не бъдат отлъчени от синагогата; защото обикнаха повече похвалата от човеците, отколкото похвалата от Бога.” Йоан 12:42-43

Виждаме как повярвалите юдеи, поради страха от хората, не можах да изповядат Исус като Господ, и затова не достигнаха вечното спасение (Римляни 10:9). Това се потвърждава от думите на Самия Христос в Евангелията:

“И така, всеки, който изповяда Мене пред човеците, ще го изповядам и аз пред Моя Отец, Който е на небесата. Но всеки, който се отрече от Мене пред човеците, ще се отрече и аз от него пред Моя Отец, Който е на небесата.” Матей 10:32-33

Въпреки че имаха вяра, те не можеха да изповядат Христос пред хората, защото човешкото мнение бе по-важно за тях от мнението на Бог.

Една от най-силните истории, разкриващи измамливостта на човешкото мнение, която някога е била записвана от човешка ръка, се намира в Деяния на Апостолите 14:8-20. В нея апостолите Павел и Варнава се намират в град Листра. Когато един местен куц човек бива изцелен, съгражданите му решават, че те са богове:

“А народът, като видя какво извърши Павел, извика със силен глас, като казваше на ликаонски: Боговете, оприличени на човеци, са слезли при нас.” Деяния 14:11

Апостолите с много мъки успяват да ги възпрат от това да им принесат жертви. Атмосферата обаче рязко се променя, когато юдеи от съседните Антиохия и Икония пристигат в Листра и успяват да убедят местните жители да убият Павел с камъни.

Тук виждаме колко бързо и драматично може да се променя човешкото мнение – от бог в техните очи, извършил чудо на изцеление, Павел съвсем скоро беше достоен за смърт! Ако мнението на хората се променя толкова бързо, трябва ли да сме така зависими и вечно възпирани от него?!

Кое е практическото значение на всичко казано дотук?

- Нека днес да решим да сме свободни от човешкото мнение.
- Нека днес да решим да не бъдем тайни християни, но смело и открито да изповядваме името на Този, Който ни е спасил от греха и от смъртта. Ние никога не можем да се срамуваме от Христос, но понякога Той от нас – да!
- Трябва да помним, че никога не ще можем да угодим и на хората, и на Бога. Нека още в самото начало да изберем да угаждаме на Бог, дори ако това означава отхвърляне от хората!

Ако чувстваш, че в себе си имаш страх от човешкото мнение, че си “парализиран” и не можеш да споделяш благовестието с другите или че правиш компромиси със съвестта си, не приемай, че нещата не могат да бъдат различни. Отиди при Бог и искай от Него да те освободи и да ти даде благодат.

Бог не иска ние да се преструваме и да правим нещата по човешки. Неговото решение за този проблем е промяна отвътре навън – промяна, която идва чрез действието на Духа Му. Искай да бъдеш изпълнен със Святия Божий Дух така, както Отец обещава и Христос заповядва:

“И като се събираше с тях, заръча им да не напускат Йерусалим, но да чакат обещанието на Отца, за което, каза Той, чухте от Мене. Защото Йоан кръщаваше с вода, а вие ще бъдете кръстени със Святия Дух не след много дни.”
Деяния 1:4-5

Глава 21 – Бъди искрен с Бог и със себе си

“Смили се над мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме съвършено от беззаконието ми и ме очисти от греха ми. Защото престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред мене. Пред Тебе, само пред Тебе съгреших, и пред Тебе сторих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш, и да излезеш непорочен, когато съдиш.” Псалм 51:1-4

Горната изповед на цар Давид показва колко искрен е бил той с Бог. Изобличен за греха си от пророк Натан, Давид вика за милост и не крие беззаконието си. Затова и беше наречен “човек според Божието сърце” (Деяния 13:22).

Ако искаме да напредваме в духовния живот, ние също трябва да бъдем като цар Давид. Нека в самото начало на християнския ни път да осъзнаем, че няма грях, който Бог вече да не е видял. Не можем да скрием нищо от Него (Евреи 4:13). Нещо повече – Той вижда и греховете ни, които все още не сме извършили. Ние никога не можем да Го изненадаме или шокираме. Той знае грешното естество на нашата плът. Това не ни позволява да живеем безнравствено, но ни насърчава да решим веднъж за винаги да бъдем искрени със себе си и с Бог.

Ако си съгрешил, не казвай на Бог, че си направил грешка. Наречи нещата с истинските им имена. **Исус не умря за грешките ни. Той умря за греховете ни. Затова изповядай греховете си като такива и не ги омаловажавай.** Така ще бъдеш опростен и ще намериш благодат от Бога за да победиш греха.

Хората, които не са честни със себе си, не могат да победят греховете си. Човешкото сърце е много измамно, дори когато, като цяло, иска правилните неща (Йеремия 17:9). Много вярващи не побеждават греховете си, понеже те ги пренебрегват, не искайки да се изправят пред реалността на своите зависимости, лоши черти на характера или зли навици. Това беше генералният проблем на фарисеите – те мислеха себе си за праведни, когато това не беше така. Затова и бяха изпреварени от блудниците и бирниците, които виждайки своята греховност, се приближаваха при Бога в покаяние (Матей 21:32).

Други вярващи се страхуват да отидат при Бог, считайки себе си за прекалено мръсни, грешни и недостойни, но Исус дойде точно за такива:

“А фарисеите и техните книжници роптаеха против учениците Му и казваха: Защо ядете и пиете с бирниците и грешниците? Исус им отговори: Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Не съм дошъл да призова праведните, но грешните към покаяние.” Лука 5:30-39

Щом е така, има ли смисъл да се преструваме на по-праведни от това, което сме? Нека от днес да решим да бъдем напълно искрени с Бог, без да омаловажаваме греховете си и без да се страхуваме да ходим при Него, дори веднага след като сме паднали в тях. Това е единственият път на осветение! Стани веднага и тичай при Бога такъв, какъвто си – мръсен, с отежнена съвест и вина. Бог те чака да погледнеш смело на греховете си и да отидеш при Него за помощ, като Той сам обещава:

“...който дойде при Мене, никак няма да го изгоня...” Йоан 6:37

*Бъди искрен и истински с Бога, за да бъде и Той реален за
теб!*

Глава 22 – Не роптай

“Нито роптайте, както възроптаха някои от тях и бяха поразени от погубителя.” 1 Коринтяни 10:10

Роптанието е още една черта на стария човек, която всеки християнин трябва да отхвърли. Но колкото и естествена да е тя за плътската ни природа, толкова и пагубна може да се окаже за душата ни. С повярването си много християни са склонни да добавят и Бог към списъка от хора и житейски обстоятелства, от които се оплакват. Като невярващи, те не са отправяли погледа си към Създателя, но сега, минавайки през някоя трудност или проблем, са склонни да негодуват дори срещу Него. Няма нищо по-лошо от това да роптаеш срещу Бога като вярващ. Докато ропотът не бъде оставен, не е възможно да има духовен растеж и бъдеще за християнина.

Историята за излизането на израелския народ от Египет и пребиваването им в пустинята е записана именно за нас, новозаветните вярващи. Чрез нея Бог ни предупреждава да не правим греховете, които те извършиха и така да изгубим спасението си.

“Нито роптайте, както възроптаха някои от тях и бяха поразени от погубителя. А всичко това им се случи за пример и се написа за поука за нас, върху които са дошли последните времена.” 1 Коринтяни 10:10-11

Вярващите трябва да си дадат сметка в Кого вярват. Бог е съвършен (Псалм 18:30) и никога не променя мнението Си (Числа 23:19). Той не греши нито се заблуждава. В Бог няма

зли мотиви нито частица тъмнина (1 Йоан 1:5) или грях (1 Петър 1:16) и затова нямаме право да роптаем срещу Него!

Като християни трябва да сме наясно, че в живота ще имаме изпитания (1 Петър 1:6-7) и скърби:

“Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света.” Йоан 16:33

Но това не ни дава право да роптаем срещу Бог за това, че ги е допуснал в живота ни. Нека се укрепим във вяра спрямо Него, помнейки, че *“всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение”* (Римляни 8:28). Това, което се иска от нас в изпитанията, е да се научим да ги побеждаваме (Откровение 3:21).

Не трябва да роптаем и срещу хората. Така ние ще светим с Божията светлина в свят, в който ропотът и оплакването са “спорт”, практикуван от мнозина:

“Не роптайте един против друг, братя, за да не бъдете осъдени; ето, Съдията стои пред вратите.” Яков 5:9

Само така ние ще можем да изпълним заповедта:

“Вършете всичко без роптание и без пререкание, за да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чеда сред опako и извратено поколение, между които блестите като светила на света...” Филипяни 2:14-15

Глава 23 – Вина и осъждане след грях

Много вярващи, с които общувам, имат проблем с приемането на Божията прошка, след като са съгрешили. Такъв беше и моят опит след повярването ми. Ние, хората, винаги сме склонни да се “самобичуваме” и да си налагаме периоди на наказание, надявайки се по този начин да изкупим греховете си. Това не е угодно на Бога, тъй като нашите усилия и самообвинения не могат по никакъв начин да ни оправдаят. Те са само нашата естествена реакция спрямо греха, който вече не желаем да вършим като вярващи. Още по-лошото е, че в такива случаи някои неукрепнали християни са по-склонни да отпаднат от вярата, поради чувство на недостойнство и душевна омърсеност, отколкото да приемат Божията прошка чрез вяра.

Вината, която чувстваме след като сме съгрешили, може да се окаже препъникамъка, след който да не можем да продължим по пътя на вярата. Тя, от своя страна, поражда осъждане, което ни кара да мислим, че Бог не ни иска обратно, че не сме достойни за Него и че сме един провал като християни.

Решението на Бог за всичко това е кръстът на нашия Господ Исус Христос, *„Който бе предаден за прегрешенията ни и бе възкресен за оправданието ни”* (Римляни 4:25). Наистина Божието Слово ни предупреждава да не съгрешаваме, но също ни казва, че ако паднем, ние имаме Ходатай при Бог Отец, Който се застъпва за нас:

“Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреши, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведния. Той е умилостивение за нашите грехове и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.” 1 Йоан 2:1-2

Исус Христос, нашият Ходатай, е винаги готов да се застъпи за нас. Няма ситуация, в която Той да не може или да не иска да ни помогне:

“Затова и може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях.” Евреи 7:25

Сатана е готов да се възползва от вината и иска да я увеличи до такава степен, че вярващият да загуби вяра в желанието или способността на Бог да опрости греха. Ако успее да направи това, ние започваме да чувстваме осъждение, което не можем да преодолеем сами без светлината на Божието Слово. Ето защо е много важно да познаваме добре Библията и да разбираме нейното учение. Само така лъжите на дявола ще бъдат осветени и ние ще знаем истината по този въпрос:

“Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас. Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.” 1 Йоан 1:8-9

Няма вярващ без грях. Всеки, който казва, че не греши, е лъжец, но Божието обещание е, че ако изповядаме греховете си, Той е верен да ни ги опрости. Това е нашата надежда като вярващи, за която можем да се хванем всеки път, когато съгрешаваме. Чети горните стихове, когато чувстваш осъждение и вина, и знай, че Христос умря и възкръсна, за да те оправдае и спаси от всеки грях.

Много вярващи искат да почувстват, ако е възможно, Божията прошка. Въпреки че Бог може да им даде това, в повечето случаи Той не го прави, защото иска да живеем християнския живот посредством вяра, а не чрез чувства:

“...защото с вярване ходим, а не с виждане...” 2 Коринтяни 5:7

След като изповядаш греха си пред Бога и Му поискаш прошка, ти си простен, независимо дали го чувстваш или не. Ако не вярваш в тази истина, правиш Бога лъжец (виж 1 Йоан 1:8-9). Вярващи, които не са убедени в Божиата прошка, въпреки обещанията за това в Библията, са лесна мишена за лъжите на дявола и са духовно слаби във всяко отношение. За съжаление, само те самите могат да променят курса на своя живот, като решат да вярват в Божиите думи и да оставят неверието си.

По отношение на греховете ни, Сатана и Бог работят по тотално различен начин в нашия живот. Библията нарича Сатана “клеветник на братята” (Откровение 12:10). Той ни клевети и обвинява за греховете ни, внушавайки заедно с това едно чувство на окончателно осъждане (“Няма надежда за теб. Осъден си”). За разлика от него, Бог ни изобличава за тях, за да се покаем. Божиите изобличения не са с цел Той да ни осъди, а да ни спаси от прегрешенията ни:

“Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е онзи, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и беше възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас?” Римляни 8:33-34

“А когато биваме съдени от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем осъдени заедно със света.” 1 Коринтяни 1:32

Понякога Бог може да ни накаже, допускайки скръб в живота ни, но дори и в тези случаи, Неговата цел е нашето покаяние и спасение:

“Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт.” 2 Коринтяни 7:10

Затова, жизнено важно е да умеем да разграничаваме гласа на дявола от гласа на Бога. Винаги когато имаш мисли, които те обвиняват и осъждат, без да ти оставят надежда за прошка, бъди сигурен, че това е Сатана. Отхвърли ги и върви при Бога, Който винаги те чака да отидеш при Него в покаяние.

Упражнявай се да вярваш, че Бог ти прощава веднага. Той е извън времето и пространството (те бяха създадени от Него) и затова не Му е нужно забавяне, за да ти прости. Той не е като хората, на които им трябва време, преди да се сдобрят след скарване. Пречките за нашето възвръщане обикновено са у нас самите: неверие – дали Бог наистина ще ни прости, липса на искрено покаяние и желание да оставим греховете си, стремеж сами да ги изкупим чрез самоналожено наказание и отделяне от Бога.

Сатана се удовлетва в това да ни отлъчва от Бог и да забавя завръщането ни към Него. Така той спира нашето духовно израстване и цели да ни отдели завинаги от небесния ни Отец. Нека от днес да вярваме в Божието Слово и да не се отделяме от Бог след грях:

“Защото праведният, ако седем пъти пада, пак става, докато нечестивите се препъват в злото.” Притчи 24:16

Глава 24 – Не обсъждай и не съди хората

“Не се одумвайте един друг, братя; който одумва брат или съди брат си, злослови закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, а съдия. Само Един е законодател и съдия, Който може да спаси и да погуби; а ти кой си, та съдиш ближния си?” Яков 4:11-12

Ако има дейност, в която всички хора са експерти, това е обсъждането на другите. За някои, то е хоби, носещо удоволствие и тръпка в живота им:

“Думите на клюкаря са като сладки зальци и слизат вътре в корема.” Притчи 18:8

Малцина са вярващите, които напълно разбират пагубните резултати от този грях. Толкова много сме свикнали да даваме свобода на устните си, че ни е трудно да проумеем колко негативен е ефектът от практикуването му.

Следващата стъпка, след клюките и ненужното обсъждане на хората, е съденето, което на плътския човек изглежда съвсем естествено. Но Библията строго ни предупреждава за този грях и неговите последствия:

“Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквото отсъждате съдите, с такова ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. И защо гледаш съчищата в окото на брат си, а не забелязваш гредата в своето око? Или как ще кажеш на брат си: Остави ме да извадя съчищата от окото ти; а ето гредата в твоето око? Лицемерецо, първо извади гредата от своето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчищата от окото на брат си.” Матей 7:1-5

Ако съдим хората, ще бъдем осъдени от Бог, затова нека спрем да го правим и нека се покаем! Има много християни, на които такова покаяние би дало истинско и трайно съживление в душите им и изцеление в телата им.

От цитирания по-горе пасаж (Матей 7:1-5) ясно се вижда връзката между гледането на другите и съденето – последното започва със съсредоточаване в техния живот. Ако искаме да сме духовни вяращи, трябва да се научим да изпитваме само себе си, да виждаме грешника в нас самите и да оставим Бог да съди другите:

“Кой си ти, за да съдиш чужд слуга? Пред своя си господар той стои или пада. Но ще стои, защото Господ е силен да го направи да стои.” Римляни 14:4

Ако сами съдехме себе си, не бихме имали времето и дързостта да надигнем глава и да започнем да злословим по адрес на хората, колкото и грешни да са те самите. Така, на практика, бихме изпълнявали писаното – *“нека всеки със смиреномъдрие смята другия по-горен от себе си”* (Филипийци 2:3).

Някой може да попита: “Означава ли това, че не трябва да говорим за никого?”. Определено не! Съгрешаваме, когато обсъждаме другите и се занимаваме с техните недостатъци, слабости и грехове. Но каква е ползата от нашето одумване? Помага ли то на хората да спрат да падат? Затова, нека по-добре да се молим, когато видим, че някой съгрешава (1 Йоан 5:16, Галатяни 6:1), вместо да разгласяваме паденията му пред другите. Така, на практика, ще изпълним Писанието *“любовта покрива множество грехове”* (1 Петър 4:8).

“Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодеяния, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво

око, хулене, гордост, безумство. Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека.” Марк 7:21-23

Виждаме, че хуленето е един от начините да оскверним себе си. Нека да решим да бъдем святи и да затворим и тази пробойна на сърцето ни, за да запазим пълнотата на Духа в него. Амин!

Тук трябва да споменем и обвиненията, на които някои се отдават. Не засищайки се само да обсъждат зад гърба, те са готови да започнат да обвиняват ближния директно в лицето. Словото ни казва, че Сатана е обвинителят на братята (Откровение 12:10). Всеки път, когато обвиняваш някого, ти имаш общение със Сатана. Затова трябва да правим разлика между обвинението и изобличението. Бог ни задължава да изобличаваме, когато го видим, че някой съгрешава, но нашето изобличение трябва да бъде винаги с любов и с кротък дух:

“И ако съгреши брат ти спрямо теб, иди, покажи вината му между теб и него насаме. Ако те послуша, спечелил си брат си.” Матей 18:15

“Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух...” Галатяни 6:1

“Всичко у вас да става с любов.” 1 Коринтяни 16:14

Постоянното критикуване на другите не е по Божията воля. Бог изпитва сърцата ни и знае мотивите, с които поправяме другите. Ако само искаме да им покажем колко са грешни, без да копнеем да ги видим поправени и възвърнати към Бога, ние сме само едни фарисеи, които гледат съчицата в чуждите очи, без да виждат своите собствени греди (Матей 7:3-4). Затова, ако искаме да напредваме духовно, нека не бъдем обвинители, а хора, които поправят ближните с любов и с истинска грижа

за техните души, винаги помнейки, че и ние грешим в много неща.

Ако критикуването на другите е твой проблем, най-доброто лекарство за него е да започнеш да бъдеш честен със себе си, да се изпитваш и да се концентрираш в собствените си грехове – не за да се самоосъдиш, а за да търсиш помощ от Бог за тях, докато ги победиш. Така няма да имаш нито времето, нито желанието да вдигнеш глава и да търсиш слабости в другите.

Глава 25 – Изпитвай пророчествата

“Духа не угасвайте. Пророчества не презирайте. Всичко изпитвайте, дръжте доброто.” 1 Солунци 5:19-21

Бог, в Своята милост, е надарил църквата Си с многообразието от духовни дарби, чрез които Неговите деца да си служат един на друг (1 Петър 4:10, 1 Коринтяни 12:7). Пророческата дарба, като една от тях, е огромно благословение за Христовото тяло, тъй като чрез нея Бог може да насърчи, утеши и настави отделния вяръващ или цялата църква:

“А който пророкува, той говори на човеци за назидание, за увещание и за утеха. Който говори на непознат език, назидва себе си; а който пророкува, назидва църквата.” 1 Коринтяни 14:3-4

Опасността за новоповярвалия идва, когато тази дарба не е практикувана правилно или когато тя не е истинска. От една страна, възможно е говорещият да има даден от Бог дар да пророкува, но да не го упражнява правилно. Например може да превишава като съдържание това, което Бог е вдъхновил, добавяйки нещо от своя собствен ум, или, искайки да пророкува за конкретен човек, да го прави от себе си, когато сам Бог не е дал слово (2 Петър 1:21).

От друга страна, има хора, които просто не са получили от Бог тази дарба, но пророкуват лъжливо. Мотивите им за това най-често са:

- Харесва им признанието и славата, които получават от останалите вярващи, веднъж признати за хора с този дар.
- Използват “пророкуването” си за упражняване на духовен контрол над отделни вярващи или църквата като цяло.
- Водени са от комплекс за малоценност, придават си важност или просто търсят внимание от околните.

Тук е важно да осъзнаем, че не бива да отхвърляме истинския дар заради фалшификата. Напротив, наличието на имитация винаги говори за ценността на оригинала. Затова не бива да отхвърляме всички пророчества (1 Солунци 5:20), както правят някои в днешно време, но да ги изпитваме и да задържаме за себе си (да запомняме и прилагаме) това, което е добро (1 Солунци 5:21).

Единственият критерий, за истинността на чутите пророчества, е Божието Слово – Библията. Затова е и толкова важно да я четем редовно и да я познаваме много добре. Божият Дух никога не противоречи на вдъхновените от Самия Него Писания. Напротив – много често Той използва пасажки и изрази от тях, когато дава пророчества. Затова, колкото по-добре познаваме Библията, толкова по-лесно ще ни е да изпитваме посланията, които чуваме.

Независимо в какъв етап от своя духовен живот се намиращ, не позволявай на пророчество да определя живота ти. На първо място, помни, че имаш не само правото, но и задължението да изпитваш всяко пророчество. Да проверяваш чутите думи не означава, че се съмняваш в Бога. Точно обратното – ти се покоряваш на Неговата заповед да изпитваш всичко:

“От пророците нека говорят само двама или трима, а другите да разсъждават.” 1 Коринтяни 14:29

Има хора, които търсят други вярващи, чрез които да получат директна насока от Бог по конкретен въпрос. Това не е новозаветна практика! Всеки вярващ трябва да търси личното водителство на Святия Дух. Той е повече от способен да води отделния вярващ към правилния избор дори без да е необходимо да му говори лично или чрез пророчества. Водителството на Святия Дух е наследство и привилегия на всеки християнин:

“И няма вече да учат всеки съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа! Защото всички ще Ме познават, от малък до голям между тях.” Евреи 8:11

“Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват.” Йоан 10:27

Въпреки това Бог може да те насочи, като използва пророчество. Обикновено Той прави това във важни етапи от живота на вярващия и особено когато е свързано със служението, което Той има за него. Независимо от конкретната ситуация, ако Бог е решил да те насочи чрез пророчество, Той обезателно ще ти го потвърди чрез други свои слуги, които не знаят нищо за твоята ситуация (2 Коринтяни 13:1). Така ще можеш да бъдеш убеден, че това което получаваш е от Бога. Дори и в тези случаи е важно да свериш чутото с Библията, доколкото това е възможно. Като следваща стъпка на проверка, съветвам те да се посъветваш с духовни и утвърдени във вярата братя или сестри, които уважаваш и на които имаш доверие. Това може да те предпази от много грешки в началото на християнския ти живот.

Никога не приемай “пророчества” при които някой идва и ти казва неща от типа: “Бог ми откри, че трябва да се

омъжиш/ожениш за мен”, “Бог ми откри, че трябва да служим заедно” и т.н. Ако Господ не ти го е открил и на теб лично, не се притеснявай да отхвърляш всички такива “откровения”. Злоупотребите на плътски хора чрез такъв тип изявления могат да провалят целия ти живот и служение. Никога не забравяй, че Бог иска да си свободен и да зависиш само от Него. Не ставай роб на хората (1 Коринтяни 7:23).

Търси личното водителство и общение на Святия Дух. Близката връзка с Бог и Неговото ръководство най-добре ще могат да те предпазят от заблудите на лъжливите пророчества и откровения, които понякога ще стигат до теб.

Глава 26 – Не ставай роб на хората

“С цена сте били купени; не ставайте роби на човеци.”

1 Коринтяни 7:23

Периодът след повярването е критичен за всеки християнин. Тогава човек не познава добре Библията, Божията воля и не е духовно укрепен. По тези причини много вярващи са склонни да бъдат под контрола на по-стари във вярата хора, надявайки се по този начин да получат духовна помощ и закрила.

Разбира се, един добър духовен наставник може да спести много грешки на новоповярвалия, да го предпази от различни лъжеучения и измами на врага. В същото време, неправилният духовен наставник може завинаги да отклони своя ученик от тесния Божий път, вкарвайки го в някое лъжеучение или давайки му за пример своя личен живот, много различен от този на Христос.

Наличието на контрол над човека може да не идва от духовен наставник, а от пастор, друг вярващ в църквата, проповедници или силни по характер близки.

Християнинът трябва да осъзнае, че всеки истински Божий служител, ще знае и ще се държи по начин, присъщ на слуга. Такъв човек ще има Божието помазание в живота си и ще осъзнава властта, която то му дава:

“Защото ако бих се похвалил малко повечко с нашата власт, която Господ даде за вашето назидание, а не за сриването ви, не бих се засрамил.” 2 Коринтяни 10:8

В същото време той ще използва тази власт за изграждането на вяващите, а не за тяхното събаряне. Истинският служител никога не би господарувал над вяващите, използвайки своето положение, знание, дарби и помазание:

“Презвитерите, които са между вас, увещавам аз, който също съм презвитер и свидетел на Христовите страдания, и участник в славата, която има да се яви: Пасете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го не с принуждение, а доброволно, като за Бога; нито за гнусна печалба, но с усърдие; нито като че господствате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото.” 2 Петър 5:1-3

Виждаме, че Бог не благоволява в това някой човек да господарува над децата Му. Той иска тези, които се считат за водачи, да слугуват и на най-малките в църквата:

“Но между вас няма да бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.” Матей 20:26-28

Никога не се страхувай да отхвърлиш човешкия контрол над себе си, мислейки че така можеш да съгрешиш пред Бог. Той не иска ти да бъдеш роб на хората, а да бъдеш зависим от Самия Него:

“С цена сте били купени; не ставайте роби на човеци.” 1 Коринтяни 7:23

“Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко.” Матей 11:29-30

Това не означава, че можем да бъдем бунтари вътре в църквата и да не се покоряваме на църковното ръководство. Ние трябва да сме послушни на тях (Евреи 13:17), както и да се подчиняваме един на друг (Ефесяни 5:21). Тук говоря за всеки човешки контрол, който не е по Божията воля и който е упражняван върху теб от хора, използващи твоята вяра, за да те контролират.

Ще дам няколко примера за такъв контрол, упражняван върху вяраващи:

- Водачи, които държат в зависимост от себе си подопечното им паство. Вместо да водят човека при Христос, те предпочитат да го държат в зависимост от тях самите.
- Самозвани пророци, които “пророкуват” конкретни житейски решения на хора, които са прибягнали до техните “услуги” – “Бог ми каза, че трябва да се ожениш за тази или онази” и т.н.
- Църкви, които изискват от вяраващите да направят специален завет с ръководството на църквата, за да бъдат допускани до Господна вечеря или до духовно наставничество.
- Всякакъв вид ултиматуми към вяраващите, чрез които се упражнява контрол или се принуждават към определени действия. Християните трябва да бъдат подтиквани от Святия Дух. Той прави това нежно, без да насилва никого. Всеки човек, който не действа по този начин, не е ръководен от Духа, а от дух на контрол, който не е от Бога.
- Проповедници, които принуждават християните да дават от финансите си, било като десетъци или “доброволни” дарения, твърдейки, че само така хората могат да бъдат спасени или да бъдат угодни на Бога.

Важното тук е да се схване генералният принцип, по който Бог иска да живеем. ***Той никога не ни принуждава, а иска всяка наша постъпка, даване и посвещение на Него да бъдат доброволно направени:***

“...Бог обича онзи, който дава на драго сърце.” 2 Коринтяни 9:7

Всяко наше действие, направено по принуждение, без нашето сърдечно желание, е мъртво дело, което Бог не приема, и което не ни ползва. Затова и всеки служител, който се опитва да те принуди към такива мъртви дела, не действа по Божията воля. Бъди свободен от такова робство.

Един сигурен начин за заробване на вяващите са човешките традиции. За съжаление такива има и в някои евангелски църкви. С течение на времето, отделните деноминации са добавили свои собствени форми на богослужение, църковно членство, човешки завети и предписания, които не са базирани на Божието Слово. В някои случаи това налага върху хората допълнителни товари, които не са основани на Библията, а на традициите на съответната църковна деноминация. Бог иска ние да почитаме и изпълняваме Неговото Слово, а не човешките традиции (Марк 7:8).

Християнин, който може да застане срещу човешките предания, би бил наистина свободен да върши единствено и само Божията воля. Важното тук е не да се стараем да отхвърлим всичко, което е измислено от хората, а само това, което виждаме, че противоречи на Божието Слово. Нека Бог да ни дава мъдрост, за да разпознаваме кое е то. Амин!

Глава 27 – Не се сравнявай с другите

Една от най-големите грешки на хората в света е тяхната склонност да се сравняват с другите. Ако считат, че се вписват в рамките на нормалното, те не са склонни да променят поведението си и самите себе си. Гледайки на другите, те само могат да тръгнат с тълпата, накъдето и да ги поведе тя. Така стават водени от общите компромиси, грешните навици и моралното разложение на времето, в което живеят. С други думи, те вървят по широкия път, водещ към погубление:

“Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погубел, и мнозина са онези, които минават през тях.” Матей 7:13

Затова и главната цел на всеки новоповярвал християнин трябва да бъде четенето и изучаването на Божието Слово – Библията. Когато изпълваме ума си с него, то ни умива (Ефесяни 5:25-26) и освещава:

“Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина.” Йоан 17:17

Само така ще можем да живеем по един угоден на Бога начин, свободни от пороците на нашето общество.

Вярващите, като всички хора, също са склонни да се сравняват с околните. Ако духовното ниво на църквата е ниско, това може да доведе до един слаб стандарт за новоповярвалите. Само един лош пример на подражание е достатъчен да ни установи в траектория, негодна на Бог или под Неговите стандарти за нас.

Библията ни насърчава да гледаме само на тези, които са истински духовни и чийто живот и служение ясно показват добрите им дела:

“Помнете онези, които са ви били наставници, които са ви говорили Божието слово; и като се взирате в свършека на техния начин на живеене, подражайте на вярата им.”
Евреи 13:7

“Бъдете подражатели на мене, както съм и аз на Христос.”
1 Коринтяни 11:1

Но тук трябва да разграничаваме между подражанието на духовни братя и сестри и сравняването ни с тях. Резултатът от съпоставката ни с другите може да бъде:

- Ако открием, че те са по-духовни (притежават повече дарби, използвани са по-мощно от Бог и т.н.), крайният резултат от това е завист в нас.
- Ако открием, че те са по-назад от нас, че имаме повече духовни дарби от тях или че сме по-използвани от тях, крайният резултат от това е гордост в сърцето ни.

Както завистта, така и гордостта в нас са нежелани и неугодни на Бога, затова трябва да внимаваме да не се сравняваме с другите. Най-добрата “ваксина” срещу тази наша склонност е да изградим навика да се съпоставяме единствено с Исус. Говоря ли като Исус? Държа ли се като Исус? Обичам ли като Исус? Върша ли Божията воля, както Исус, когато беше на тази земя? Ако мислихме така, никога нямаше да се открие гордост в нас, защото всички ние сме нищо пред Неговата святост, живот и служение. Тогава бихме били винаги смирени и просещи от Бога благодат, заради недостига, който виждаме в себе си.

Друг начин, по който мога да представя този тип мислене, е винаги да се питаме: “Аз това ли съм, което Бог иска да бъде към днешна дата?”, “Имам ли помазанието, което Бог иска да имам на този етап?”.

Завистта между вярващи, сравняващи себе си с другите, е тази, която разделя църкви. Тя кара един проповедник, призван от Бог за това, да завивда на друг, който има по-голям дар слово или повече успехи в служението. Това е зло в Божиите очи. Бог не ни е призовал да се сравняваме един с друг, а да следваме примера на Неговия Христос:

“Който казва, че пребъдва в Него, е длъжен да постъпва, както е постъпвал Христос.” 1 Йоан 2:6

Дори когато не завършва с гордост или завист, сравняването с другите все още може да има негативно влияние върху вярващия. Много християни се насищат с това, което притежават, гледайки другите, които нямат много повече. Тук говорим за духовни неща и благословения. Разбира се, относно материалните поветчета вярващи никога не се насищат...

Така например, виждайки че мнозинството в църквата се задоволява само с идването на богослужение, без да служи или благовества за Христос, младият вярващ може да реши, че това е всичко, което християнството предлага. Колко различен би бил неговият духовен живот и бъдеще, ако може да види примера на някой духовен служител, който напълно е отдал живота си на Бог! С тъга мога да кажа, че лично съм виждал това да се случва с млади и обещаващи братя и сестри, които започнаха своя духовен живот с всеотдайност и служение, но по-късно бяха “просветени” от някои поумерени и “улегнали” вярващи. Който има уши да слуша, нека слуша!

Божията воля за нас е да бъдем оприличени на Неговия Син, Исус Христос:

“Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син, за да бъде Той първороден между много братя.” Римляни 8:29

Затова, макар и да не можем да постигнем напълно това на тази земя, нека спрем да се утешаваме с компромисите на другите и да се стремим към съвършенство (Евреи 6:1), подражавайки на Христос, нашият пример и Предтеча!

Глава 28 – Не търси признание от хората

За да бъдем стабилни вярващи и Божии служители, трябва да се отучим от това да очакваме признание и благодарност от хората. Независимо дали в личния ни живот или в служението, Бог ще ни води към добри дела спрямо околните (Ефесяни 2:10). Плътта ни, сама по себе си, като че ли винаги очаква признание и благодарност от тези, на които сме помогнали по някакъв начин, но Божият път за нас е друг – ние трябва да живеем само за Неговото одобрение и Неговата отплата, без да очакваме признанието на околните.

“И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, на всеки работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита каква е работата на всекиго. Този, на когото работата, която е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но като през огън.”
1 Коринтяни 3:12-15

Всеки един от нас трябва да изживее своя живот на тази земя, помнейки горния цитат. Само когато застанем пред Христос, ще разберем колко полезни и плодотворни сме били за Неговото царство. Делата на мнозина ще изгорят. Какъв е смисълът тогава от признанието на хората, техните комплименти, почести и награди? Сам Бог ще изпита не само делата ни, но и мотивите ни, с които сме ги извършили. В тази връзка, апостол Павел казва:

“А за мен е твърде малко нещо да бъда съден от вас или от човешки съд; даже аз не съдя сам себе си. Защото, при все че съвестта ми в нищо не ме изобличава, пак с това не съм оправдан; защото Господ е, Който ще ме съди. Затова

недейте съди нищо преждевременно, докато не дойде Господ, Който ще извади на светло скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи своята похвала от Бога.” 1 Коринтяни 4:3-5

Да вземем за пример един проповедник, който цял живот е служил на Христос. За нас, хората, той може да е пример за Божий човек, отдал живота си в служение. Но е възможно, в Божиите очи, той да е проповядвал за собствената си слава, богатство или власт. Ако е така, неговите дела наистина ще изгорят!

Затова, реши още днес никога да не живееш за признанието на хората. Това ще те спаси от много погрешни и ненужни действия в твоя християнски живот и служение.

Относно наградата за добрите ни дела, Библията ни обещава личната отплата на Живия Бог:

“Товага Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: Елате, вие, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото оградих и Ме нахранихте; ожадних и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподобихте. Товага праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме; или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме; или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те посетихме? А Царят ще им отговори: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мене сте го направили.” Матей 25:34-40

Дори и най-малкото добро дело няма да остане незабелязано:

“И който напои един от тези, малките, само с чаша студена вода, в името на ученик, истина ви казвам, никак няма да изгуби наградата си.” Матей 10:42

Затова, съветвам те да не очакваш благодарността на другите. Много пъти те няма да ти благодарят, независимо от това колко много си направил за тях. Колкото до теб – ти чакай наградата от Небесния си Отец.

Можем да бъдем наистина свободни, ако повярваме в тези истини на Божието Слово и се научим да живеем според тях. Ако не чакаш признание и благодарност от никой човек, ще бъдеш избавен от толкова много огорчения и разочарования, с които в противен случай ще трябва да се бориш.

Това, което помага тук, е да имаш съзнание на Божий слуга. Когато вършиш добри дела с такъв ум, ти не ще гледаш на тях като направени на хората, а на Самия Бог. Да вземем за пример един вярващ, който всяка седмица чисти църквата след богослуженията. Ако очаква признанието и благодарността на другите, неговото служение не би продължило дълго, тъй като обикновено хората не забелязват порядъка и чистотата. Те просто ги приемат за даденост, но ако същият вярващ чисти църквата, осъзнавайки, че го прави за Господа, той чака наградата си само от Него и не се притеснява, разочарова или гневи, когато никой не забелязва труда му. Точно такъв е истинският Христов слуга. Нека и ние да бъдем като него, Амин!

Глава 29 – “Евангелието” на просперитета

Едно от най-опасните лъжеучения на 21-ви век е т.н. “евангелие на просперитета”. Използвам кавички, защото това не е автентичното Христово евангелие, а едно лъжливо учение, което изкушава неукрепналите вярващи, предлагайки им един комфортен живот на тази земя, без изпитанията и трудностите, които истинският християнски живот несъмнено носи. Обещава им се живот на материални и финансови благословения, съвършено здраве и успех в кариерата. Кръстът на Христос е умишлено премълчан, докато любовта на Бога е единственото, за което се проповядва. Не се и допуска, че вярващ може да попадне в Ада. Всъщност, доктрината за вечното наказание напълно липсва. Центърът на това учение е самият човек, вместо Бог и Неговият Христос.

Когато животът нарани вярващия, било чрез изпитания, болести или безработица, проповедниците на това лъжливо евангелие прехвърлят вината върху самия него, твърдейки че той няма истинска вяра. Това, накратко, е тезата на това лъжливо евангелие.

Вдъхновител на това лъжеучение е самият дявол, който по този начин хитро отклонява християните от Божията цел за живота им. Приоритет номер едно на Сатана е да предотврати повярването в Христос. Когато се провали в това, неговата втора стъпка е да убеди вярващия в някое лъжеучение, с което да го лиши от истинска връзка с Бога.

Използвайки естественото желание на човека да бъде задоволен материално и да бъде здрав, Сатана измества Бог от центъра на човешкото сърце и поставя там идола на парите (Мамона). В същото време, според “евангелието” на

просперитета, Бог е слуга на хората, отговорен за тяхното непрекъснато добруване, здраве и успех в живота.

Но Христос ясно ни предупреждава от страниците на Священото Писание, че не можем да служим и на Него, и на парите:

“Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона!” Матей 6:24

Бог не иска Неговите деца да бъдат бедни. Неговото обещание е да не сме лишени от нищо:

“Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, няма ли много повече да облича вас, маловерци? И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем?, или: Какво ще пием?, или: Какво ще облечем? (защото всичко това търсят езичниците), понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.” Матей 6:30-33

Истинското евангелие на Христос провъзгласява, че Бог ни е дал вечен живот и че този вечен живот е в Сина Му, Исус Христос (1 Йоан 5:11). Никое материално богатство на тази земя не може да се сравни с обещанията на Бог за нас в Христос.

Изместването на Исус от центъра на евангелското послание води до идолопоклонство в живота на тези, които го приемат. Крайният резултат от това е погубването на тези души за вечността, тъй като в никой идолопоклонник няма вечен живот:

“Защото добре знаете това, че нито един блудник или нечист, или сребролюбец (който е идолопоклонник) няма наследство в царството на Христос и на Бога.” Ефесяни 5:5

Поради всичко това, моят съвет към всеки вяращ е да внимава върху поучението, което слуша в църквата, която посещава. Основните белези, че в нея се проповядва “евангелието” на просперитета са:

- Акцент върху парите в проповедите и свидетелствата на проповедниците.
- Вяращите непрестанно се приканват да дават (“сеят щедро”) пари.
- Натиск върху християните да дават десятък.
- Вяращите се насърчават да дават на ръководителите си.
- Акцент върху парите като знак на Божието благоволение.
- Молитви срещу заплащане. “Ценоразпис” на молитви за различни видове болести.
- Охолен стил на живот на ръководителите на църквата.

Ако посещаваш такава църква – бягай, без да се обръщаш назад! Бягай за живота си!